

TURNUL DE VEGHERE

Vestitorul
Impărației lui Jehova

ANUL XXVI 1948 Nr. 1

CONȚINUTUL

Favorizare energetică a închinării adevărate	3
Impotrivirea a fost prezisă	4
Stăpânirea Sa este dovedită	5
Intindere nemărginită	5
Impotriva religiei mincinoase	6
Reluat din nou și dus mai departe	7
Front de atac unit	9
Spre Palestina și Liban	10
Orașul vechiu	11
Libanul	12
Serviciu în țările de pe lângă Marea Mediterană	14
Piramidele	15
Texte și Comentarii	16

VAI SUNTEȚI MĂRTORI MEI ZICE JEHOVA CĂ EU SUNT DUMNEZEU LAIA 43:12

Avare Bilunar în Răbura
ASOCIAȚIEI MARTORII LUI IEHOVA DIN ROMANIA
 Persoană juridică morală
 București 2, str. Basarabia Nr. 38

12 Februarie

Întă ce ai făcut și Eu am făcut. Tu ai lăchpuș-că Eu sunt ca linc. Dar te voi mustra. și tu voi pune totul sub ochii — Ps. 50 : 21.

Redactată și publicată de către:

WATCH TOWER BIBLE AND TRACT SOCIETY
 117, Adams Street — Brooklyn 1, N. Y., U. S. A.
 Funcționari:

N. H. KNORR, *Președinte* GRANT SUITER, *Secretar*

„Și toți fiii tăi vor fi învățați de Iehova : și mare va fi
 pacea fiilor tăi“. — *Isaia 54 : 13.*

lul a dovedit-o credincioșia lui Dumnezeu. Aceasta a dat asigurarea că El va îndeplini legământul Său cu Abraham de a binecuvânta toate națiunile născuților. Ea dădu convingerea nezdrucliată că legământul Său cu David pentru împărăție nu va da greș, ci la timpul hotărât va apare Mostenitorul lui mesianic și la timpul hotărât va întemeia împărăția în mâna Sa puternică. W 15. 12.

9 Februarie

Ci voi zdrobi dinaintea lui ne potrivnicii lui, și voi lovi pe cei ce-l urăso. — Ps. 89 : 23.

Legământul lui Iehova pentru împărăția vecinică nu va da greș, va dăinuși ca soarele și luna. (89:24-27). De aceea, aceia cari suferă ocară deoarce ei urmează pe urmele pașilor unsului lui Dumnezeu, Isus Christos, se vor împărăși de bucurătea lui Dumnezeu și vor vedea tolagul de fier al Regelui Său cum va fi aplicat tuturor dusmanilor lui Mesia: „Unde sunt, Doamne, îndurările Tale dintăi, pe cari le-ai jurat lui David, în credincioșia Ta? Adu-Ti aminte, Doamne, de ocară robilor Tăi, adu-Ti aminte că port în sân ocară multor pinoare; adu-Ti aminte de ocarile vrășmasilor Tăi, Doamne, de ocarile lor împotriva pașilor unsului (Mesia) Tău.“ (89:49-51). În mod inevitabil (ce nu poate fi înăturat), toate națiunile cari sunt dusmane Regelui uns al lui Iehova, preumbrit prin David, merită un sever tratament din mâna lui Dumnezeu, în conformitate cu cuvintele psalmului profetic. W 1. 5.

10 Februarie

Eu lmi pom vieaja pentru oi. — Ioan 10 : 15.

Numai oile beneficiază de moartea Sa ca iertă de răscumpărare. Numai pentru acestea Si-a pus El viața Sa. Oile „turneți mîci“, înălțurul staulului social al araniamentului legământului abrahamic, sunt cele dintăi cari beneficiază de moartea Sa. Aceasta, deoarece meritul jertfei Sale de răscumpărare se aplică mai întăi la ele, datorită credinței lor în decursul acestei perioade de timp dela moartea Sa și până la sfârșitul final al acestei lumi nelegiuite, în Armagedon. Din pricina acestor prime foloase, ei sunt favorizati să intre în împărăție și să sadă împreună cu Christos pe tronul Său ceresc, precum și să domnească împreună cu El o mie de ani. Dar Isus puse viața Sa în moarte pentru toate oile, inclusiv acelea cari câștigă viața vecinică pe pământ sub împărăția cerurilor. Aceasta este adevărat, deoarece viața pe care a jertfit-o El pentru alții, era viață umană născuțoasă. Toti aceia cari doresc viață vecinică, trebuie să devină oile Sale. Pentru unii ca acestia muri El. W 15. 5.

11 Februarie

Și Moise aduse pe Aaron și pe fiii săi și-i spălă cu apă. — Lev. 8 : 6.

Aaron în starea sa de curăție preumbrea pe omul perfect Isus pe vremea când se aduse pe sine în deplină consacrare lui Dumnezeu spre a face ceea ce aci înainte era voința lui Dumnezeu pentru El. (Evr. 7 : 26). Dar în ce privește pe credincioșii urmași ai lui Isus, cari sunt recrutați din mijlocul urmașilor păcătoși ai lui Adam, acestia au nevoie de curăție. Întruât sunt spălați în abela adevărului ceresc. După cum Moise spălă pe fiii lui Aaron, tot așa spălă Isus pe ceilalți membri ai preotiei regale, hierca. (Ef. 5:25-27). Supunerea de a fi spălat, simbolizează ascultarea persoanei de adevăr până la punctul de a intra într-o învoială cu Dumnezeu de a face voia Sa și apoi de a fi păscuți din apă (adevăr) și din spirit (Ioan 3:3, 5). Aceasta înseamnă că ei au fost născuți de Iehova Dumnezeu prin spiritul Său,

13 Februarie

Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii, când au ieșit din el pe binecuvântat poporul. Și glava Domnului s'a arătat întregului popor. Lev. 9 : 23, 24.

Dacă Iehova nu ar fi accentat preotia aaronică ca adevărată și calificată, El niciodată nu ar fi trimis focul Său miraculos din stăbul de vor de de-asupra cortului întâlnirii spre a mistui rămășițele jertfei de ne altar. Aceasta a fost prima ocaziune când Aaron, însoțit de Moise, a intrat în Sfânta Sfântelor cortului întâlnirii, înaintea prezentei lui Dumnezeu, reprezentată acolo. De aceea, intrarea lor reprezenta urcarea lui Isus la cer și apariția în măreata prezentă a lui Iehova cu meritul jertfei Sale. Faptul că ei au ieșit de acolo afără vli și au binecuvântat poporul, preumbrea venirea lui Christos Isus, care este atât Marele Preot, cât și Mai Marele Moise, în împărăția Sa de o mie de ani a binecuvântării pentru omenire. — Evr. 9 : 27, 28, W 15. 6.

14 Februarie

Tot astfel, Domnul are milă de Sion, și mănoșă toate dără-măturile lui. El va face pacea lui ca un Rej și pământul lui vesat ca o credință a Domnului. Bucuria și veselia vor fi în mijlocul lui, multumiri și cântări de laudă. — Isa 51 : 3.

Mica rămășiță nerserutată din 1918 și pe însoțitorii ei de bine i-a îmbrățit Iehova Dumnezeu spre a fi atătia astăzi, după circa trezeci de ani. El a mângăiat pe pământ locurile pustiite altădată ale organizației Sale Sion. Ceea ce era altădată o noștie datorită acțiunii nelegiuite a dusmanului în decursul primului Războiu Mondial, a fost făcut acum să înflorească întocmai ca Edenul, și să se împodobască cu martorii Săi și fructele lor crestine întocmai ca o grădina a lui Iehova. Partea vizibilă a organizației Sale Sion este singura organizație de oameni, care este fericită într-un sens adevărat și femeinică Bucuria, veselia, multumirea și noua lor cântare melodică cântată spre mărire lui Iehova Dumnezeu și împărăția Sa nu vor înceta niciodată și nici nu se vor micșora. Ei sunt poporul Său eliberat. W. 15. 1

15 Februarie

Isus Je-a pus înainte o altă pildă și Je-a zisi: Trăria cerurilor se aseamănă cu un om care s'a semănat o sămăniță bună în țarina sa. — Mat. 13 : 24

Parabola prezintă asemănarea unui timp pământesc și sămănițurilor și sereșurului cu împărăția cerurilor sau împărăția lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă împărăția nevăzută, cerească a lui Dumnezeu, pe care a întemeiat-o peste pământul nostru în anul 1914 d. Chr. când instală pe Christos Isus pe tronul ceresc, ca să domnească pentru El în mijlocul dusmanilor Săi. În armonie cu înmărețirea tuturor parabolilor în legătură cu împărăția cerurilor, aceasta trebuie să se refere la organizațiunea văzută pe pământ a poporului lui Dumnezeu, a acelor cari sunt apărători pentru împărăția cerească împreună cu Christos. Parabolele arată cum această organizațiune este adunată împreună și cum lucrează ea. Acela, care a fost încercut al acestei organizațiunii văzute pe pământ, împreună cu speranțele împărăției, era Christos Isus. De aceea, El predica împărăția ca aproape. W 15. 8.

Favorizare energică a închinării adevărate

„Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri”. — Ps. 60:12.

REGELE LUI IEHOVA. Mesia se află în înaintașe ce nu poate fi oprită. El este Stăpân'orul legal pe care Dumnezeu L-a ridicat pentru o lume nouă a dreptății și care acuma vine în proor'etatea Sa. El preia puterea deplină peste pământ fără n'iciun motiv egoist; pentru că El o face în cele d'n urmă spre slava lui Dumnezeu și spre binele statorn'ic al camerilor de bine; și aceasta, desigur, va fi spre binecuvântarea tuturor semint'ilor și popoarelor pământului.

² Astăzi sunt în curs mari mișcări printre oameni, ca să întindă puterea unor anumite feluri de stăpânire politică și să întindă mai departe domeniul de putere al unor anumite ideologii economice și sociale. Democrațiile apusene se tem de pătrunderea și creșterea copleșitoare a comunismului, și puterile comuniste se uită bănuțoare la activitatea via a democrațiilor capitaliste. Fiecare din cele două mari blocuri se păzește de încercuirea de către celălalt. Cele mai multe religii ale creștinătății și-au ales, să se agațe de democrațiile apusene; însă Regele lui Iehova, Mesia, nu este vărfășul nici al unuia și nici al altuia d'n cele două blocuri mari concurente. El nu conduce nici pe unul și nici pe altul la suveranitate peste partidul opus lui. El nu este devotat n'icunsei mișcări politice însoțită omeneste, ca să stăpânească această lume veche sau să o facă vecnică, deoarece ea este osândită la moarte și este aproape de sfârșitul ei catastrofal. El se consacră exclusiv creării unei lumi noi a dreptății, cum este făgăduit în scrierile Cuvântului lui Dumnezeu, a lui Iehova. Prin favorizarea închinării adevărate lui Dumnezeu, de care se ocupă acum energic în întreg universul, se urmărește strângerea tuturor celor ce vor să se rădească lui Iehova, a Celui Prea Înalt al înfrerii creației, unde I se pot închina credincios ca Dumnezeu viu și adevărat. Numai devotamentul unit al tuturor creaturilor, cari trăiesc pentru Dumnezeu Cel Prea Înalt, și închinarea lor comună lui Dumnezeu va avea ca urmare pentru totdeauna pace universală, fericire și statornicie.

³ O m're nouă sute de ani de așteptare par destul de lungi pentru un Rege împuternicit ca stăpânitor de către Dumnezeu, înainte de a apuca cu energie frânele guvernului Său; și Regele uns al lui Iehova a așteptat în smerenie tot timpul acesta. Această așteptare lungă a fost prezisă în profetiile Scripturilor ebraice; și descoperire, cât de îndelung răbdător și indulgent este Iehova Dumnezeu față de aceia, cari au mers pe căile lor politice, sociale și religioase. Mai demult Regele David, pe tronul său în Ierusalim, a recunoscut că Regele viitor mesianic este mai distins decât el și că urmasul va fi domnul său; David a zis: „Sezi la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale”. (Psalm. 110:1). Pentru că Regele mesianic a rămas nesdruncinat credincios până la moarte ca om perfect pe pământul lui Iehova Dumnezeu și pentru că și-a datus viața perfectă omenescă, pentru că și-a poartă da viață vecinică tuturor seclora, cari vor fi supușii Săi credincioși, a fost înălțat la dreapta lui

Iehova în ceruri. Jertfa Sa are într'adevăr puterea să șteargă vina păcatului tuturor ace'ora, cari Il primesc ca Rege și îndeplinesc cerințele Sale.

⁴ Regele David din Ierusalim n'a trebuit să facă serviciu de preot, dar în timp ce s'a ocupat cu afacerile guvernului, a mers în fruntea închinării lui Iehova Dumnezeu. Acela, pe care David L-a numit profetic Domnul său, a trebuit să fie urmașul său, un „fiu al lui David”, dar în ace'as timp a trebuit să fie un Rege mai înalt decât strămoșul Său David. Mai departe, Domnul și Regele viitor al lui David a trebuit să fie un mare preot pe tronul Său și să domnească vecinic. N'iciodată nu va fi lipsă de un urmaș pentru El d'n cauza morții Sale. David a profetizat aceasta în Psalmul 110 amintit mai sus prin cuvintele: „Domnul a jurat, și nu-i va părea rău: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melchisedec”. (Ps. 110:4). Jurământul lui Iehova este irevocabil. Prin acesta Christos Isus a fost făcut mare preot după rangul lui Melchisedec, a fostu-lui preot și rege. Prin jertfa Sa omenească pe pământ, Isus a adus una și singura jertfă, care are valoare pentru oameni, și prin aceasta Isus s'a dovedit ca un adevărat preot mare, Iehova Dumnezeu a înv'at pe acest mare preot d'n morți și I-a dat intrare împreună cu jertfa Lui la cer, ca să o poată prezenta lui Iehova Dumnezeu spre binecuvântarea omenirii. (Evr. 10:12-13; 6:20; 7:1-28). Christos Isus este mare preot și de asemenea Rege. De aceea când păsește ca Rege la facl, este adânc interesat la închinarea lui Iehova ca a adevăratului Dumnezeu, și favorizează cunoștința și închinarea lui Iehova pe întreg pământul.

⁵ În decursul celor nouăsprezece sute de ani, când Christos Isus, marele preot, a trebuit să aștepte la dreapta lui Iehova în ceruri, El a făcut serviciu credincios spre folosul tuturor urmașilor Săi: consacrați și supușii Săi de pe pământ, ca să-i pregătească și să-i facă capabili să domnească la timpul hotărât cu El în ceruri. Acum a sosit împărăția lui Iehova Dumnezeu pentru acest pământ; și marele Dumnezeu a împuternicit pe Regele Său Christos Isus ca să slujească ca regent pentru El. Timpul pentru împărăția lui Iehova Dumnezeu, a sosit în 1914, adică înainte cu treizeci și trei de ani. Timpul și spațiul nu ne permit aici ca să examinăm mai de aproape acest fapt, ce se poate dovedi, dar în acel an plin de evenimente s'au sfârșit cele „sapte timpuri” ale păgânilor. Ele s'au început cu 2520 de ani mai înainte, adică cu răsturnarea ultimului dintre regii pământesti din seminția lui David, cari au domnit pe tron în Ierusalim, când și-a pierdut coroana și tot ce a simbolizat ea, și când orașul său regal, Ierusalimul, a fost călcat în praf de sub picioarele păgânilor, cari au fost porniti la atac mondial. Aceasta s'a întâmplat în anul 607 î. Chr. Închinarea la Iehova a suferit în acel timp de asemenea pagubă, deoarece timpul inspirator de venerație al închinării lui Dumnezeu din Ierusalim a fost distrus și diferitele sale unelte ale serviciului au fost luate de către jertfător.

¹ Pentru că nu este înaintarea de acuma, careia nu i se poate sta împotrivă, a lui Christos o mișcare egoistă?

² Pentru că nu este El amestecat la acest sau la acel bloc mondial, cari se combat astăzi?

³ Cum a fost prezisă așteptarea Sa lungă; pentru că în dreapta lui Dumnezeu?

⁴ Pentru că favorizează El ca Regele în oficiu închinarea la Iehova?

⁵ Pentru că a sosit timpul pentru împărăție în anul 1914 d. Chr.?

IMPOTRIVIREA A FOST PREZISĂ

⁶ In decursul întregului timp, cât a existat vechîul regat al „casei lui Iuda, dela urcarea pe tron a Regelui David în anul 1077 î. Chr., până la ultimul său urmaş bărbătesc și deci până la prăbușirea Ierusalimului în anul 607 î. Chr., acea împărăție a trebuit să lupte pentru dreptul său dat de Dumnezeu, de a domni în mijlocul unor națiuni puternice (namice). Acum, s'a început peste noi ziua, când împărăția lui Iehova a fost întemeiată în mâinile Christosului Său, ca să-și întindă puterea d'n cer până în toate părțile pământului nostru.

⁷ Invățăturile biblice nu îndreptătesc părerea că, la sfârșitul timpurilor națiunilor, în anul 1914 d. Chr., când Iehova Dumnezeu și Christosul Său și-au început puterea împărăției, națiunile păgâne, inclusiv creștinătatea, vor saluta împărăția ca mântuirea popoarelor și vor ceda regenta lor lui Iehova și lui Christos, ca „stăpânirilor celor mai înalte“ (Rom. 13:1). Părerea că în acel timp stăcănirea și sistemele de putere ale națiunilor vor dispărea imediat și această lume va intra imediat într-o perioadă de pace neîntreruptă, se contrazice cu profetia biblică. Christos Isus a știut mai bine și nu a așteptat ca aceasta să se întâmple d'n 1914 d. Chr., deoarece Psalmul profetic, L-a instruit după cum urmează, pe Regele și preotul după rânduiala lui Melchisedec: „Domnul a z'is Domnului meu: Șez' la dreapta Mea, până voi pune pe vrăjmașii Tăi sub picioarele Tale. Domnul va întinde din Sion tola-gul de cârmuire al puterii Tale, zicând: Stăvânește în mijlocul vrăjmașilor Tăi!“ (Ps. 110:1, 2). Aceste cuvinte li anunță că — indiferent de faptul, că cele „șapte vremuri“ de domnie neconturbată a națiunilor au trecut — El trebuie să dea o luptă la preluarea puterii împărăției. Nu vor voi să-L a'bă ca Rege.

⁸ B'blia raportează credincios, ce s'a întâmplat înainte cu nouăsprezece sute de ani și mai înainte, adică ce fel de evenimente istorice, pentru că acele întâmplări au preumbrit cursul istoriei pământești a secolului nostru al douăzecilea. Nici națiunea iudaică ca întregime și nici națiunile păgâne și nici imperiul roman n'au dorit în primul secol pe Isus ca Regele unei lumi noi. Națiunile păgâne, frește că nu L-au dorit, pentru că n'au voit să-I cedeze puterea lor politică. Pe de altă parte, nu L-a voit națiunea iudaică, pentru că atunci ar fi trebuit să-și părăsească religia dezvoltată în mod deosebit, iudaismul, și ar fi trebuit să treacă sub stăpânirea Regelui mesianic a închinării adevărate lui Iehova Dumnezeu. În loc să facă aceasta, ea a voit mai bine să rămână sub stăpânirea politică a păgânilor. Impotrivirea în contra lui Isus Christos, în contra Regelui uns al lui Dumnezeu pentru lumea nouă, a fost aceea ce a unit pe Iudei și pe păgâni într'un legământ activ, într'un complot în contra lui Christos. Prin urmare, biserica dela început a apostolilor lui Christos și alți ucenici timpurii, au trebuit să-și îndeplinească activitatea de propovăduire, chiar dela început, în mijlocul dusmanilor uniți ai lui Christos. Când apostolii au fost odată bătuiți și au fost sloboziți din închisoare cu amenințări, ei s'au unit cu frații lor în rugăciune și au amintit acea conspirație profetizată a Iudeilor și păgâ-

⁶ Ce a trebuit să facă împărăția casei lui Iuda, ca să rămână în funcțiune?

⁷ Pentru ce nu s'a putut aștepta supunerea națiunilor puterii în anul 1914?

⁸ Pentru ce a trebuit să propovăduiască biserica apostolilor în mijlocul dusmanilor uniți?

nilor împotriva Regelui lui Iehova, în contra lui Christos Isus. Citim:

⁹ „După ce li s'a dat drumul, ei s'au dus la ai lor, și le-au istorisit tot ce le spusese preotii cei mai de seamă și bătrânii. Când au auzit ei aceste lucruri, și-au ridicat glasul toți împreună către Dumnezeu, și au zis: „Stăpâne, Deamne, care ai făcut cerul, pământul, marea și tot ce este în ele! Tu ai z'is prin duhul sfânt, prin gura părintelui nostru David, robul Tău: „Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă noroadele lucruri deșarte? Împărății pământului s'au răscolat, și domnitorii s'au unit împotriva Domnului (Iehova) și împotriva Unsului Său“ În adevăr, împotriva Robului Tău celui sfânt, Isus, pe care L-ai uns Tu, s'au însoțit în cetatea aceasta Irod și Pilat din Pont cu Neamurile și cu noroadele lui Israel, ca să facă tot ce hotărîse mai dinainte mâna Ta și sfatul Tău, și acum, Deamne, uită-Te la amenințările lor“. — Fapte 4:23-29.

¹⁰ Profetia rostită de David a fost cuprinsă în Psalmul al doilea. Primii ucenici au arătat, că ea a avut atunci o împlinire. În acel timp a putut fi vorba numai de o împlinire mică sau prealabilă, pentru că cu nouăsprezece sute de ani mai înainte Isus a fost numai uns, ca să fie Rege în viitor; și Iudeii și păgânii și-au unit puterile de rezistență, ca să împiedece, ca să devină Rege, Dumnezeu nu a pus atunci pe Christos Isus ca Rege domnitor pe „Sion, pe muntele Său Sfânt“. Prin urmare, nici trăim acum, dela 1914 d. Chr., în împlinirea mare, în împlinirea finală a profetiei din Psalmul 2, pentru că Iehova Dumnezeu L-a pus în anul 1914 pe tron, ca să domnească pentru El, și Dumnezeu poate spune provocător la întreaea lumea de astăzi: „Totuș, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt“. Prin urmare, următoarele versete ale introducerii la Psalmul al doilea își găsesc împlinirea finală din acel timp: „Pentru ce se întărită neamurile, și pentru ce cugetă popoarele lucruri deșarte? Împărății pământului se răscoală, și domnitorii se sfătuiesc împreună împotriva Domnului și împotriva Unsului Său, zicând: „Să le rupem legăturile și să scăpăm de lanțurile lor“. Celce șade în ceruri râde, Domnul își bate joc de ei. Apoi în mânia Lui, le vorbește, și îngrozește cu urgia Sa, zicând: Totuș, Eu am uns pe Împăratul Meu pe Sion, muntele Meu cel sfânt“. Ps. 2:1-6.

¹¹ Nu este după dorința, rugăciunea și plăcerea națiunilor, că Regele lui Iehova, Isus cel uns, șade pe tronul organizației Sale principale Sion, ca să introducă o lume nouă dreaptă. Nimeni nu poate convinge pe aceste națiuni, inclusiv creștinătatea, că timpurile națiunilor au trecut în anul 1914 d. Chr., și că trebuie să cedeze puterea lor lui Christos Isus, Regelui legitim al pământului. Nici activitatea de propovăduire mondială de treizeci și trei de ani, stăruitoare, a Martorilor lui Iehova n'a îndemnat pe națiuni la o astfel de faptă dimpotrivă. Motul ce au făcut națiunile dela 1914 încoace, a fost îndreptat împotriva lui Iehova Dumnezeu și Christos Isus, precum și împotriva oricăror mărginiri, cari ar fi putut fi impuse de către aceste „cele mai înalte stăpâniri“ cerești, suveranității și stăpânirii națiunilor pe pământ. Luptele, pe cari le-au purtat între ele în decursul a două războaie mondiale, nu au servit la favorizarea domniei Regelui uns al lui Iehova

⁹ Cum a aplicat ea profetia la această stare de lucruri?

¹⁰ Pentru ce a fost această o împlinire provizorie, și pentru ce este împlinirea definitivă dela 1914?

¹¹ Pentru ce nu corespunde dorinței națiunilor, că El domnește?

pe muntele Său sfânt, Sion, ci au servit stăpânirii mondiale a lor.

¹² Că națiunile pentru păstrare proprie se întind după „Iulius Cezar”, prin faptul că înlocuiesc Organizațiunea Națiunilor Unite, nu este o invitație pentru Christos Isus ca să guverneze națiunile direct, chiar și dacă li adaugă conștiența mondială a creștinilor și evreilor UNESCO. (UNESCO = Organizațiunea educațională, științifică și culturală a Națiunilor Unite). Și ocazia preocupă religiei creștinătății se roagă pentru reușita tuturor înfrungerilor lor naționale și internaționale, prin aceasta ea nu poate amăgi pe Iehova Dumnezeu și pe Regele Său, ci acordă sprijinul lor moral și religios pur și simplu stăpânitorilor acestei lumi, cari se statuează împreună împotriva stăpânirii lui Iehova pe se pământului nostru, care este exercitată prin Christos. Prin toate acestea a fost de lipsă ca Iehova, cum a fost prezis în Psalmul 110, să trimită din Sion toa-gul Regelui Său și să poruncească: „Stăpânește în mijlocul ierusalimului” Christos Isus va stăpâni totdeauna, dar dușmanii Săi nu. El stă sus deasupra situației lumii și dușmanii au fost făcuți așternut ai picioarelor Sale. Chiar și Satan Diavolul și oștirile sale de demoni au fost alungăți din cer și au fost aruncați în imediată apropiere a acestui pământ și a națiunilor sale. — Apoc. 12:1-12.

STĂPÂNIREA SA ESTE DOVEDITĂ

¹³ Au trecut treizeci și trei de ani de când a pus Iehova Dumnezeu pe Christos Isus pe tron ca Rege în oficiu; și totuși Christos n'a nimic înca pe dușmanii Săi în cer și pe pământ. Cum a domnit în mijlocul dușmanilor Săi? Ce a făcut, ca să aducă înaintea ochilor creaturilor omenești de pe acest pământ în mod văzut, că El guvernează? Inamice de nimicirea tuturor dușmanilor Săi în războiul din urmă al Armagedonului, El aduce la îndeplinire o lucrare salvatoare de viață. Ce este această lucrare?

¹⁴ Este restabilirea și favorizarea mondială a închinării lui Iehova, a Dumnezeului și Tatălui Său. De aceea a adunat pe supușii Săi; și toți, cari devin supuși Săi, trebuie să se închine la același Dumnezeu, la care se închina El, Regele lor: la Iehova, Stăpânitorul cel mai înalt al întregului univers. Numai pe astfel de închinători ai lui Iehova îi va păstra Regele uns în viață prin Armagedon. Pe toți ceilalți îi va clasa ca dușmani ai Săi, împotriva cărora își va exercita dominația spre nimicirea lor. Fiecare să țină în minte, că Iehova, care L-a făcut Rege, a jurat cu jurământ irevocabil: „Tu ești preot în veac, în felul lui Melchisedec”. (Ps. 110:4); și ca preot El face serviciu spre salvarea tuturor acelor, cari devin plini de credință supușii Săi loiali. Ca mare preot, El este pe drept Favorizatorul și Luptătorul neînfricat al închinării curate a lui Iehova și a serviciului pentru Dumnezeu Cel Prea Înalt. În cunoștința, că a primit dela Dumnezeu însărcinarea să nimicească pe toți dușmanii complecți în Armagedon, Christos Isus favorizează acum pe bază durabilă în primul rând închinarea curată a Dumnezeului viu și adevărat pe pământ. El face aceasta, pentruca în Armagedon, în sfârșitul definitiv al acestei lumi, să fie salvate trupuri, și pentruca închinarea adevărată lui

Iehova pe pământ să meargă mai departe neîntrerupt prin Armagedon și până în veac în lumea nouă.

¹⁵ Posecam noi vreo dovadă văzută, că Christos Isus domnește în mijlocul dușmanilor Săi, pe cât privește învierea închinării la Iehova, la marele Dătător de viață? Da, desigur, o astfel de dovadă există! Unde o găsim? În Martorii credincioși ai lui Iehova, cari au trecut prin două războaie mondiale și prin toată înpovăruirea lumii și prin prigoană, pe cari li le-a profetizat Christos Isus pentru acest sfârșit al lumii, când a zis: „Atunci vă vor da să fiți chinuți, și vă vor omori”; și veți fi urși de toate neamurile pentru Numele Meu. Atunci, mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții, și se vor uri unii pe alții... Dar cine va răbda până la sfârșit, va fi mântuit. Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul (acestei lumi și al națiunilor ei)”. (Mat. 24:9-14). Această dovadă nu este ciuată spre lauda vreunei creaturi de pe pământ, ci spre preamărirea lui Dumnezeu, a lui Iehova, și a lui Christos, a Regelui, prin a cărui milă, credincioșii și ocrotire au fost pașii servij și martorii Săi devotați, credincioși. Dacă Regele Său Christos Isus n'ar fi domnit în mijlocul tuturor națiunilor, cari urăsc pe Martorii lui Iehova, aceștia din urmă n'ar fi ajuns niciodată în viață anul 1948. Dar în mod minunat au ajuns până aici și acum caută să-și dubleze activitatea, prin faptul că propovăduiesc această evanghelie a împărăției întemeiate; și aceasta oferă în rumină profeției biblice cea mai puternică dovadă după împrejurări, că Regele lui Iehova domnește.

¹⁶ Ce trebuie să facem noi acum până la Armagedon, adică aceia dintre noi, cari ca supuși devotați ai Regelui au ocupat poziția lui Iehova? În ascultare față de Rege nu este decât un singur lucru de făcut: să ne asociem cu El ca marele nostru preot în întinderea închinării Dumnezeului adevărat în toate părțile pământului. Pentruce să ne îngrijorăm, dacă toate națiunile ne urăsc, pentrucă ținem la împărăția lui Dumnezeu, în contra căreia se sfătuiesc laolaltă regii și stăpânitorii pământului? Ce are de-a-face dacă ne amenință și mai mult? Să ne înspăimânte aceasta, ca să fim timizi și să tăcem, să fim inactivi și retrași? Când s'a împlinit în mic în secolul întâi Psalmul al doilea față de apostoli și ucenicii cari erau împreună cu ei, ei au amănit în rugăciune conspirațiunea comună a Iudeilor și păgânilor împotriva unșilor lui Dumnezeu și s'au rugat apoi lui Dumnezeu: „Și acum, Doamne, uită-te la amenințările lor, dă putere robilor Tăi: să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala”. Acesta n'a fost un curs nechezuit rapid, incapătănat al îndrăzneții oarbe cu care ocazie și-ar fi întins grumazul cu voința ca să fie lovit. Mai curând a fost un curs pe care Dumnezeu Domnul l-a aprobat; și de aceea le-a dat mai multă putere, după cum citim: „După ce s'au rugat ei, s'a cutremurat locul unde erau adunați; toți s'au umplut de Duhul Sfânt, și vesteau Cuvântul lui Dumnezeu cu îndrăzneală”. (Fapte 4:29-31). Luându-ne lozincă din acest cuvânt, vom vesti împărăția lui Dumnezeu cu toată îndrăzneala și vom ruga pe Dumnezeu să ne dea mai multă putere în acest scop. Acuma, când Regele Său uns este pus pe muntele Sion

¹² Care fapt și care ordin din partea lui Dumnezeu a făcut toate acestea de lipsă?

¹³ ¹⁴ Ce a făcut Christos, ca să vestească, că El guvernează; și pentruce este la loc și potrivit cu timpul, ca să facă aceasta?

¹⁵ Cine ne furnizează cea mai puternică dovadă de circumstanță, că El domnește în mijlocul dușmanilor Săi, și pentruce aceasta?

¹⁶ Ce trebuie să facem acum fără teamă de dușmani, și cum să ne rugăm acum?

nului, și când întinde tolagul puterii Sale împotriva acestui pământ, puterea lui Dumnezeu se va descoperi ca niciodată mai înainte spre folosul aceloră, cari fac cunoscut îndrăzneț Cuvântul Său.

INTINDERE NEMĂRGINITĂ

¹⁷ Nicio națiune de pe pământ nu lucrează astăzi drept. Dacă protestează împotriva munerii, înclinării curății la Iehova până la porțile ei și înaintării granițelor sale, și dacă răzucă baricade de rezistență contra ei. Cu puțin timp înainte ca Regele Mesiaic să se înalțe la cer, ca să șteala la dreapta Tatălui Său ceresc, a împărății urmașilor Săi creștinii urmașii oare poruncă: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în Numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și învățându-i să pazească tot ce v'am poruncit. Și iată cu eu sunt voi la toate zilele, până la sfârșitul veacului”. (Mat. 28: 19, 20). Până la sfârșitul anului rămâne în p.c. oare această poruncă competentă și nu poate fi răsunată de niciuna din re-murile națiuni. Christos Isus a dat această poruncă, pentru că a murit, ca „să guste moartea pentru fiecare”; și El este „sămânța tagadurii a lui Avraam”, în care vor fi binecuvântate toate semințiile și popoarele pământului. Pentru că oamenii, semințiile și popoarele să poată intra în aceste binecuvântări, trebuie să primească vestea, care vorbește despre El și despre mai marele Avraam, adică despre Iehova Dumnezeu, a cărui sămânță este El. (Evr. 2: 9; Gen. 22: 16). Guvernul Său, cum este descris atât de minunat în profeția siană, va fi deci o stăpanire pentru toate popoarele, care să-pânește pe pământ țara dinle de frontiera de azi și barierelor despartitoare și stăpaniri de țări egoiste, naționale, împreună cu binecuvântarea și stăpanirea promisă, trebuie să se întindă peste întreg pământul propovăduirea vestei împărăției, indiferent cari guverne naționale stăpânesc astăzi anumite ținuturi ale globului pământesc.

¹⁸ Porunca veche de sute de ani către ucenicii lui Christos: „toată puterea m'ra fost dată în cer și pe pământ. Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”, câștigă în putere dela sfârșitul timpurilor națiunilor în anul 1914 d. Chr. Cum așa? Pentru că atunci Christos Isus, „Fiul lui David”, a rugat pe Iehova Dumnezeu pentru ceea ce l-a împuternicit în Psalmul al doilea: „Care-Mi, și-ți voi da neamurile de moștenire, și marginile pământului în stăpanire”. (Ps. 2: 8). În anul 1914 a venit pentru El timpul, ca să roage pe Stăpânitorul Cel mai mare ca să-l dea toate națiunile și marginile pământului. El are acum dreptul să stăpânească în mijlocul lor și să întindă închinarea Dumnezeului și Tatălui Său în toate națiunile, da, până la marginile cele mai îndepărtate ale pământului. El are acum dreptul și puterea să răspândească Evanghelia despre împărăția lui Dumnezeu în lumea întreagă.

¹⁹ Prin urmare, activitatea Martorilor lui Iehova, cari sunt supuși lui Christos, Regelui uns, trebuie să pătrundă la toate popoarele, națiunile, semințiile și limbile. A face aceasta, servește interesele cele mai înalte ale publicului, și este urgent necesar, ca Martorii lui Iehova

să ajungă până la toate națiunile. Pentru ce? Pentru că înaintea oupace Domnul Dumnezeu invită pe „moul Rege, pe Christos, să ceară națiunile și marginile pământului ca moștenirea și posesiunea Sa. Iehova poruncește Regelui Său și-i zice: „Tu te vei zarobi cu un tolag de fier, și te vei sarama ca pe vasul unui oar”. (Is. 2: 9). Această însemnează nimicirea națiunilor în Armagedon, nu prin martorii lui Iehova de pe pământ, ci prin sceptorul de fier al Regelui ceresc Christos Isus. A ascultat de vestea împărăției și a o urma, este singura cale de scapare pentru toți oamenii de bine.

²⁰ Din toate faptele explicate în Sfânta Scriptură reiese, că aceasta lucrare de marturie este cu totul altceva decât răspândirea învățăturilor politice străine între toate națiunile, învățătură, cari pentru guvernele politice locale prezente ar fi în fiecare națiune și în fiecare regat revoluționare. Este deosebita de răspândirea vreunei idei revoluționare, care iese dintr'o cartăraia surană de pe pământ și care unde spre stăpânire monarhia, fie prin toașă sau prin imitație viciană, sau propaganda politică. Cenzura, de unde vine Evanghelia împărăției, este cerească și stă deasupra tuturor partidelor și ideologiilor politice, și cartea de învățatura întrebunțată de ea este Cuvântul sfânt al lui Dumnezeu. Biblia. Se tac supuși pentru Regele ceresc al lui Iehova, dar nu cu ajutorul armelor trupești sau prin putere și teroare și nici prin puterea polițienească a Statului politic, nu, ci exclusiv prin puterea iubirii lui Dumnezeu, care se manifestă în vestea despre împărăția Sa.

²¹ Impotrivire împotriva răspândirii Evangheliciei despre împărăția lui Dumnezeu și a închinării la Iehova este tot atât ca și luptă pe partea aceloră, cari au conspirat împotriva Lui și împotriva Christosului Său. Cei ce opun rezistență pot fi siguri, că tolagul de fier al Regelui îi zdrobește și-i rupe în bucăți împreună cu toate națiunile numești în Armagedon. Din acest motiv, sunt îndemnați Martorii lui Iehova să zică înaintea stăpânitorilor mondiali sau tribunalelor: „Acum dar, împărăți purtați-vă cu înțelepciune! Luați învățatura judecătorii pământului! Sluiți Domnului cu frică, și bucurați-vă, tremurând. Dați cinste Fiului, ca să nu se mânie, și să nu pieriți pe calea voastră, căci mânia Lui este gata să se aprindă! Ferice de toți câți se încred în El (cari caută adăpost la El. Schmolter)”. (Ps. 2: 10-12). Orice poziție de putere înaltă ar ocupa cineva pe pământ, totuși nu este deslegat de datoră, de a servi pe Iehova, de a-L adora și de a da respectul cuvenit și ascultare Regelui Său pus acuma pe Sion. Ca să găsească adăpost în El, persoanele cari sunt amestecate în conspirația mondială a stăpânitorilor politici, comerciali și religioși, să se desfacă de ea fără întârziere. Pentru că să nu piară cu ea în războiul Armagedonului, trebuie să caute acum înțelepciune și învățatură cerească, ca să poată servi pe Dumnezeu și pe Christosul Său.

IMPOTRIVA RELIGIEI MINCINOASE

²² Intrucât prin mișcarea mondială închinarea la Dumnezeu Cel Prea Înalt, care oferă salvare, trebuie să fie favorizată, ea nu poate face altcum, decât să poarte un război drept împotriva religiilor aducătoare de moarte ale acestei lumi. Aceste religii s'au răspân-

¹⁷ Având în vedere că această poruncă și carele binecuvântare promisă nu este just, ca națiunile să nu se împotrivescă, când răspândim închinarea la Iehova?

¹⁸ Pentru ce are porunca lui Christos pentru noi dela 1914 și mai mare importanță?

¹⁹ Pentru ce este mai ales acum plin de binecuvântare și urgent necesar, ca toate națiunile să fie vizitate cu vestea?

²⁰ Cum se deosebește lucrarea noastră de către propaganda, care vine din izvoarele străine?

²¹ Ce să spunem conform îndumării biblice regilor și judecătorilor, și pentru ce?

²² Ce fel de luptă este mai departe favorizarea închinării la Iehova?

dit peste întreg pământul, au adus mare ocară asupra numelui și scopului lui Iehova și a putut poporul în inulțirec despre singura cale, care conduce la salvarea sa veșnică. Demoni și Satan, prințul lor, sunt favorizatorii și sprijinitorii acestor religii. De aceea, campania de razboi, a poporului consacrat al lui Dumnezeu, este în realitate o luptă progresivă împotriva demonismului. Armele trupești nu sunt încredințate în această luptă, și ele nici nu pot avea ajutor în nimic împotriva demonilor nevazuți. Numai armele spirituale ale adevărului divin și ale închinării la Dumnezeu sunt potrivite pentru acest razboi, și nici guvernele politice ale pământului nu pot rezista puterii acestor arme spirituale și nu le pot birui. — Ef. 6: 11-20.

²³ Noi știm bine, că în înaintarea noastră împotriva cultului Iais al religiei, avem împotriva noastră pe toți demonii suo conducerea stăpânilor și puterilor lor spirituale, cari cauzează învinerea acestei lumi. Noi știm mai departe, ca acești demoni nu înțeleg numai pe clerici și pe preoți religiei organizate împotriva noastră, în timp ce continuăm lucrarea închinării adevărate la Iehova, ci ca ei înțeleg de asemenea și pe elementele politice ale acestei lumi, ca să încredințeze puterea politică, tribunalele și corporațiunile legislative ale țării la activitate împotriva noastră. Noi ținem în minte cuvintele din Apocalips 16: 14-16, conform cărora oștile de demoni merg la toți stăpânitorii lumii și vor strange forțele lor de luptă unite pentru lupta decisivă în Armagedon, când se va da până la starșitul hotarator. „Razboiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic”. Aceasta nu ne da un motiv bun, ca să ne temem și să ne cutremurăm în inimile noastre; deoarece uacă Cuvântul lui Dumnezeu ne înmănează forțele de luptă unite demonice și omenești, cari fac front împotriva noastră. În același timp ne deschide și ochii, ca să putem vedea oștirile mai înalte, cari ne sprijinesc în favorizarea închinării curate, în care ne călăuzește comandantul înalt, care nu poate fi învins al lui Iehova, Christos Isus și ne duce la izbândă.

²⁴ Cuvântul lui Dumnezeu nu trezește în noi cugetul despre un joc pierdut, și nici aşteptarea la o speranță înșelată, ci numai speranța la un triumf definitiv sigur, după ce vom duce o campanie aspră. Noi suntem în aceeași situație ca și Izraeliții, când au tăbărit pe malul de răsărit al Iordanului, gata, sub conducerea lui Iosua, a urmașului lui Moise, ca să treacă dincolo și să intre în țara făgăduită. Într-o ultimă invitație staruitoare către Izraeliți, ca să țină credincioși la închinarea curată lui Dumnezeu, Moise le-a zis: „Căci dacă veți păzi toate aceste porunci pe cari vi le dau, și dacă le veți împlini, dacă veți iubi pe Domnul, Dumnezeul vostru, veți umbra în toate căile Lui și vă veți alipi de El, Domnul va isgoni dinaintea voastră pe toate celelalte neamuri, și vă veți face stăpâni pe toate aceste neamuri cari sunt mai mari și mai puternice decât voi. Orice loc pe care-l va călca talpa piciorului vostru, va fi al vostru: hotarul vostru se va întinde din pustie până la Liban, și de la râu, râul Eufurat, până la marea de apus (Mediterană). Nimeni nu va putea să stea împotriva voastră. Domnul, Dumnezeul vostru, va răspândi, cum v'a spus, frica și groaza de tine peste toată țara în care veți merge. — Deut. 11: 22-25.

²⁵ Toate acele națiuni, cari au fost mai mari și mai puternice decât Izraeliții, s'au închinat la dumnezei-demoni, și demonii au impins pe toți aderenții lor la împotrivire neînțeleasă, prin faptul ca cei puțin cu două ocazi, popoarele s'au împreunat în alianțe. Dar prin aceasta, marșul înainte al închinătorilor lui Iehova în acel timp de demult n'a fost întrerupt, deoarece Dumnezeu a luptat pentru ei, pentruca închinarea Sa să fie înțeleasă în țara, pe care le-a făgăduit-o printr'un legământ solemn, încheiat cu strămoșul lor Avraam. (Gen. 15: 18—21). Aceste fapte ale Sale, din trecut, îndepărtat în favoarea închinării Sale, au fost scrise pentru noi, cari trăim astăzi, și noi trebuie să le ținem în minte, ca să ne întărim mințile, după cum este scris: „Mări sunt lucrările Celui Veșnic; studiate să fie de către toți aceia, cărora le plac. Strălucire și mărețe sunt faptele Lui; biruințele Lui nu se stănesc; El va face să se sarbătorească faptele Sale minunate, căci Cel Veșnic este plin de îndurare și mila. El nădăște pe cei ce se închină la El; niciodată nu uită legământul Său. El a arătat poporului Său puterea Sa în activitate, prin raptul ca l-a luat locuințele paganilor”. — Ps. 111: 2—6, Moffatt, engl.

²⁶ Inca din 1918 d. n. e., au văzut Martorii lui Iehova puterea Lui în activitate în interesul lor, pentruca numele Lui este chemat peste ei; și în mod credincios îl adoră și se în neapărău de către această lume. Puterea Lui nu-i va parasii acuma, când pare că cea mai grea a luptei pentru închinarea adevărată la Dumnezeu stă încă înainte. El a sprijinit pe poporul Său de chip preumonitor în timpul vechnu înainte de Christos, când acesta a dus înainte campania împotriva cultului demonilor în țara Canaan. Credincios procedării Sale din timpul vechnu, El va sprijini pe martorii Săi-consacrați și acuma, astăzi, când a pus pe Regele Său pe Sion și l-a dat marginile pământului în posesiune. Cuvintele profete, pe cari le-a adresat Iehova prin Moise acolo la Iordan către Izraeliții, au fost scrise, pentruca să fim plini de încredere în aceste timpuri periculoase: „Dumnezeul cel veșnic este un loc de adapost, și sub brațele Luii cele veșnice este un loc de scapare. El a izgonit pe vrajmaș dinaintea ta, și a zis: „Numicește-l”. (Deut. 33: 27, 28). Și astăzi sunt brațele veșnice ale lui Iehova sub noi!

RELUAT DIN NOU ȘI DUS MAI DEPARTE

²⁷ Sub Iosua, sub urmașul lui Moise, Izraeliții din timpul vechiu au trecut dincolo, în țara dată lor de Dumnezeu și au alungat pe națiunile păgâne adoraatoare de demoni sau le-au stărpit. (Fapte 7: 45). Supunerea țării făgăduite în secolul al cincisprezecilea înainte de Christos n'a fost terminată sub Iosua. Astfel, cu patru sute de ani mai târziu, Regele David în Ierusalim a reluat lucrul acolo, unde Iosua a trebuit să-l întrerupă, când a murit în vârstă înaintată. David a supus într'adevăr țara făgăduită până la granițele hotărâte de Iehova, dela râul Eufurat în Nord, până la părâu Egiptului în Sud, dela Marea Mediterană în apus, până la pustia arabică în răsărit. Campania Sa de război n'a fost un război de atac totalitar pentru câștigarea de stăpânire mondială ca și acela al unui Duce al

²⁵ Pentruce n'a fost oprit marșul înainte al Izraeliților credincioși prin activitatea demonilor și națiunilor din acel timp?

²⁶ Cum am văzut puterea Sa în activitate și o vedem și pe mai departe?

²⁷ Cine a supus complet țara făgăduită, și prin ce campanie de război?

²³ Prin cine lucrează demonii, și pentruce nu ne cutremurăm?

²⁴ În ce fel de situație asemănătoare s'a aflat Izrael și ce a spus Moise?

fasciștilor, Mussolini, sau al unui Führer nazist, Hitler. A fost o campanie teocratică, care a fost rânduită de Dumnezeu și a fost executată în împlinirea legământului Său cu Avraam. Prin urmare, ea e servit spre îndreptățirea Ovwântului, numelui și suveranității lui Dumnezeu precum și spre siguranța poporului Său, pentruca să se poată închina neconturbat în țara făgăduită.

²⁸ Acele națiuni păgâne, cari au ținut ocupate părți din țara făgăduită, fără ca să aibă dela Dumnezeu dreptul la aceasta, s'au strâns laolaltă, când David a devenit rege în Ierusalim, împotriva împărăției sale. Într'un complot stăpănit de demoni, ei au mers cu toți împreună împotriva împărăției regelui lui Iehova, cum este descris în Psalmul al doilea. Dar deoarece David s'a încrezut în Dumnezeu, că-și va îndeplini legământul privitor la granițele țării promise, a întreprins o campanie energetică împotriva dușmanilor lui Iehova, închinătorii de demoni. Raportul despre aceasta sună: „Domnul ocrotea pe David precutindeni pe unde mergea”. (2 Sam. 8:14). Acesta a fost un chip preumbriitor credincios despre aceea, cum sprijinește Iehova Dumnezeu pe Regele Său uns, care în aceste zile, la sfârșitul lumii prezente, șade în Sionul ceresc pe tron.

²⁹ Odată, David a suferit în război o contra-lovitură trecătoare. Un timp oarecare, aceasta a părut să periclitizeze în mod serios succesul final al campaniei sale generale de război, dar, deoarece, Dumnezeu a ascultat rugăciunea, ea a fost repede biruită, ceea ce a dus la o biruință memorabilă pentru numele lui Iehova. În mod vădit, apariția neașteptată a acelui pericol a scos lui David strigătul plin de frică, prin care a început Psalmul 60: „Dumnezeule, Tu ne-ai alungat, ne-ai sfâșiat, Tu te-ai mâniat; restatornicește-ne! Tu ai zdruncinat pământul, i-ai crăpat, vindecă-i spărturile, căci se clatină. Tu ai făcut pe poporul Tău să vadă lucru aspru, ne-ai adăpat cu cătinare ca și cu vin, Tu ai dat acelora, cari se tem de Tine, un semn, ca să fugă dinaintea arcului”. — Ps. 60:3—6, Schmoller, nota marginală și Allholi; mai departe Septuaginta și Mengc, nota marginală.

³⁰ Dacă compunem laolaltă faptele, cum ne pășesc înaintea ochilor în diferitele părți ale Bibliei, atunci ajungem la următoarea concluzie: În timp ce Regele David a purtat război cu comandantul său suprem Ioab în Nord-Est împotriva Srienilor puternici, Edomiții vicleni au folosit în Sud-Est ocazia favorabilă, deoarece trupele lui David s'au dus în cea mai mare parte la frontul din Nord-Est. De aceea, i-au atacat pe la spate în Sud-Est, în ținutul lui Iuda. S'a părut ca și cum Iehova Dumnezeu ar fi mâniat pe poporul Său. Cu toate acestea, legământul Său, ce nu se poate călca, a rămas în vigoare pentru toți părtașii cu privire la țara făgăduită. Un timp s'a părut, ca și cum Iehova le-ar fi dat un semn, să se retragă dela dușmanii lor și să fugă de arcul dușmanului, dela care a plouat săgețile. „Tu ai dat acelora, cari se tem de Tine, un semn (Izraeliții n'au purtat steag sau stindarduri cu simboluri naționale), ca să fugă dinaintea arcului”. (Ps. 60:4, Schmoller). Având în vedere însă expediția de atac, care a fost profetizată și s'a întreprins, aceasta n'ar fi putut fi porunca lui Iehova pentru regele Său.

³¹ Cu un strigăt speriat și după aceea o rugăciune fierbinte către Dumnezeu, David a continuat lupta împotriva Srienilor; dar acum, în situația critică, a despărțit un număr de trupe destul de mare din armata sa principală. După aceea, generalul său Ioab, care a comandat trupele, s'a întors „înapoi” cu un subofițer numit Abișai, sau a făcut o schimbare de front, în direcția mazăzi, la frontul nou, unde pe neașteptate în Sudul îndepărtat s'a aprins lupta. Acolo, generalul Ioab și aghiotantul său au dat peste forțele armate ale Edomiților și le-au bătut, ocazie cu care mii și mii au fost măcelăriți. Aceasta a avut ca urmare, că atât Ioab cât și Abișai au fost amintiți cu cinste în Sfânta Scriptură, căci prin aceasta s'a oprit dintr'odată o încercare de răscoală militară internațională, în care Edomiții ar fi trebuit să servească ca trupe de atac, ca să zdruncine împărăția lărgită a Regelui David, (Ps. 60, titlul; 2 Sam. 8:13, 14; 1 Cron. 18:12; 1 Reg. 11:15, 16). Astfel a fost ascultată rugăciunea lui David către Dumnezeu și asupra expedițiilor sale de război a fost binecuvântare; și ele au fost spre îndreptățirea lui Iehova, a Dumnezeului viu, a Salvatorului poporului Său.

³² În anul 1914 d. Chr. a început Christos Isus Regele uns, care este mai mare ca David, să stăpânească cu toți iugul puterii Sale în mijlocul dușmanilor Săi. Fără întârziere a alungat pe Satan Diavolul și pe oștirile sale de demoni din cer. (Apoc. 12:7-12). În acest timp în primul război mondial, care a bătuit cu furie atunci pe pământ, urmașii devotați ai lui Christos Isus și-au atras displăcerea lui Iehova, Dumnezeu a permis, ca Edomiții moderni, religioniștii organizați ai creștinătății, să-i atace și să încerce să măture închinarea lor la Iehova, și mărturia lor pentru împărăția Sa condusă de Christos Isus. Un timp oarecare, activitatea Martorilor lui Iehova de pe pământ a fost călcată în picioare prin acțiunea unită religioasă-politică, care s'a întreprins în contra lor, și anume mai cu seamă în anul 1918, când funcționarii conducători ai lui Watch Tower Bible and Tract Society au fost trimiși pentru întemnițare într-o casă de corecțiune federală a Statelor Unite. Asemănător profetului Ilie, când a fost amenințat de Regina Izabela, majoritatea Martorilor lui Iehova a fugit în zăpăceala lor dinaintea arcului dușmanilor, cari au tras cu săgeți de foc asupra lor. După aceea închinare activă la Dumnezeu, la Iehova, pe pământ a încetat, și vocea vestirii împărăției Sale, care a fost înfemeiată în anul 1914, a devenit slabă.

³³ Membrii credincioși ai rămășiței lui Iehova au recunoscut displăcerea lui Iehova și au strigat după ajutor și eliberare, pentruca să poată relua din nou în public închinarea Sa și să-L poată servi cu lipsa de frică a unui Elisei. După aceea, Christos Isus s'a întors spre ei și i-a eliberat din pericolul nimicirii prin mâna și arcul dușmanului. În anul 1919 a început să-i elibereze de frică lor de oameni și de organizațiunile omenești. El i-a scos afară la o închinare fără frică, deschisă a lui Iehova Dumnezeu, și a deschis expediția de atac în contra închinării mincinoase, fortificată pe acest pământ, pentrucă Dumnezeu a dat acest pământ acum lui Christos Isus ca moștenire.

³⁴ Așa s'a împlinit partea de mijloc a Psalmului 60,

³¹ Ce a făcut David, și cum i-a fost dat răspuns la rugăciunea sa?

³² Cum am suferit noi în anii 1914—1918 o contra-lovitură asemănătoare serioasă?

³³ Cum ne-a salvat Christos Isus de la 1919 din pericol?

³⁴ În urma cărei făgăduințe de teritoriu a salvat Dumnezeu pe rămășița Sa?

²⁸ Cum i s'au împotrivit națiunile lui David, și cine i-a dat biruința?

²⁹ Ce pericol serios a smuls lui David strigătul conformat Psalmului 60:1-4; și ce să facă, a părut a le arăta Iehova printr'un semn?

unde Dumnezeu este rugat cu infocare: „Pentruca prea iubitul Tăi să fie izbăvit, scapă-ne prin dreapta Ta, și ascună-ne! Dumnezeu a zis în sfințenia Lui: Voi ieși biruitor, voi împarți Sihemul, și voi măsura valea Sucot. Al Meu este Gileadul, al Meu este Manase; Efraim este sârca capului Meu, iar Iuda, toragul Meu de cârmură; Moab este lighianul în care Mă spăl: peste Edom Imi arunc încălțamântea: țara Filistenilor surigă de bucurie din pricina Mea!” (Ps. 60:5-8). Dumnezeu a eliberat de rămășița Martoriilor Săi credincioși de pe pământ, pentrucă și-a dat făgăduința, care a fost rostită în sfințenie, și conform căreia înreg pământul va deveni un loc al închinării Sale, unde numele Său va fi vestit și împărăția Sa va fi propovăduită.

³⁵ Toate părțile pământului au fost reprezentate profetic prin locurile amintite în Psalmul 60. Sihemul s'a aflat pe partea de apus a Iordacului, valea Sucot a fost situată la răsărit de Iordan, tot așa Gileadul și Manase pe aceeaș parte. Efraimul era situat pe partea de apus și a servit întocmai ca un coif, ca „apărătoare a capului” din cauza mulțimii poporului acestei seminții, Iuda, de asemenea în Vest, a fost seminția, căreia i s'a dat făgăduința divină despre sceptorul regal al lui Șilo, al celui pașnic. Moabul și Edomul au fost situate în Sud-Estul mării sărate sau a Mării Moarte, și țara Filistenilor a fost situată de-a-lungul țărmului Mării Mediterane în apus. Toate acestea au aparținut la teritoriul, pe care l-a făgăduit Iehova lui Avraam în legământul Său sfânt. Prin urmare biruința asupra Moabiților și Edomiților și Filistenilor a fost cuprinsă în exprimarea solemnă a lui Dumnezeu a legământului sfânt. Când va fi cupusă, țara Moabului va fi ca un lighian, în care eroul de război biruitor își va putea spăla mâinile pline de sânge și picicarele obscurite, pline de praf. Edomul va fi întocmai ca o țară, peste care biruitorul își va arunca pantofii, în semn, că a luat-o în posesiune, sau ar fi ca un dușman bătut, înaintea căruia biruitorul își va scutura sandalele, înzete de a-și spăla picioarele, după ce a purtat aceste sandale în marșul biruitor peste Edom și țara Filistenilor, care va fi provocată, să se fâlească cu triumful asupra închinătorilor lui Iehova, și va muri strigătul încăpățânat pe buze, în timp ce puterea lui Iehova activează și triumfează asupra ei.

³⁶ Întreg pământul trebuie să fie pentru toate timpurile locul închinării la Iehova. Prin urmare, Martorii lui Dumnezeu în lucrarea lor de educare, pot merge la toate națiunile și se pot încrede în biruința, care vine prin El. Nicio organizațiune, oricât ar apărea, tot așa de necucerit ca și capitala apărată de stânci a Edomului, nu este destul de puternică, ca să reziste marșului înainte biruitor a marelui preot și Rege al lui Iehova în înținderea închinării Dumnezeuului adevărat între toate națiunile pământului. Prin faptul că Martorii lui Iehova se străduiesc, ca să nu-și atragă din nou displăcerea lui Dumnezeu, pentrucă s'au temut de cameni și de națiuni lumești, pot mărșăli înainte prin acest timp de după război și cu cuvintele finale ale Psalmului 60 pe buze pot să înfrunte curajos orice împotrivre: „Cine mă va duce în cetatea înărită? Cine mă va duce la Edom? Oare nu Tu, Dumnezeule, care ne-ai lepădat, și nu mai ieși, Dumnezeule, cu câștirile noastre? Dă-ne ajutor, ca să scăpăm din necaz! Căci ajutorul omului este zădărnice. Cu Dumnezeu vom face isprăvi mari, și El va zdrobi pe vrăjmașii noștri”. Ps. 60:9-12

³⁵ Ce însemnează în simbol partea de mijloc a Psalmului 60?

³⁶ Cum ne arată Psalmul 60:9-12, că putem să mergem înainte în aparență sigură de biruință?

FRONT DE ATAC UNIT

³⁷ Psalmul arată, cum trebuie să ieșim sub comanda-mentul lui Christos Isus, a Regelui uns, ca să facem lucrarea lui Dumnezeu. Noi trebuie să pornim împreună cei din răsărit uniți cu numărul mai mare al aceloră, cari aduc la indepartare îndrumările, întocmai așa cum Succul, Gileadul și Manase din partea de răsărit a Iordacului, au fost uniți cu Efraimul și Iuda din apus, și cum aparținătorii la seminția regală a lui Iuda s'au unit cu războinicii seminției, mai mari și mai numeroase a lui Efraim. Noi toți împreună suntem poporul consacrat al lui Dumnezeu, pe care l-a predat lui Christos Isus. Acest Rege uns și mare preot a Dumnezeului celui mai înalt este legatura, care ne leagă la închinare unită lui Iehova și la o mișcare mondială unită în contra religiei organizate, care ține pe popor în robie și în opoziție în contra Dumnezeului scăpării. Noi nu putem merge astăzi pe calea religiei, prin aceea că ne sprijinim pe oameni și organizațiuni omenești, ca de pildă pe Națiunile Unite. Ajutor din parte omenească este zădărnice și înșelător. El nu va păzi pe rănimenea de nimicire în Armaghedon. Dumnezeu este Ajutorul nostru în care putem avea încredere. Prin El, pe care îl adorăm, vom fi în stare să vestim curajos numele Său și să facem cunoscută împărăția Sa, prin faptul că, în timp ce facem aceasta, călcăm la pământ în reaga împotrivre organizată a dușmanilor.

³⁸ Noi pornim, dar nu sub ocrotirea avioanelor, cari sunt echipate cu bombe atomice și tunuri rachete și cu altele arme grezavoase ale purtării de război trupesc, ci sub ocrotirea și mai sigură a mâinii ocrotitoare a puterii lui Iehova. Să ne gândim la aceea, că situațiunea pe pământ nu este stabilă. Acesta nu va fi cazul până când războiul Armaghedonului mătură lumea aceasta veche și diferitele sale forme ale cultului demonilor. Regele lui Iehova domnește în mijlocul dușmanilor Săi pe acest pământ. Sub conducerea Sa, închinarea lui Iehova progresează și această lucrare trebuie să crească, până când toți, cari sunt trecuți-vii prin Armaghedon și sunt conduși în lumea nouă dreaptă, sunt serviți cu vestea. Pentru încetare nu este nici loc și nici motiv. Noi avem de așteptat o opoziție unită și mai radicală din partea tuturor dușmanilor stăpâniți de demoni ai lui Christos, ai Regelui; și interesele împărăției Sale de pe pământ vor crește numai prin activitate. În contra împotrivirii crescânde ne apărăm cel mai bine, prin aceea că continuăm ofensiva noastră și nu intrăm într'un război de poziție încăpățânat pentru apărare. În timp ce pătrudem înainte în liber și înaintăm neîncetat împotriva dușmanilor religioși, nu trebuie să ne fie teamă, că rândurile noastre vor fi secerate prin focul direct, concentrat al dușmanului. Curajul nostru și lipsa noastră de frică cu ocazia aceasta va fi pentru ei un semn al nimicirii lor apropiate de neînălțurat și îi va umplea de frică. Pentru noi însă această favorizare comună fără frică a lucrării lui Dumnezeu va fi un semn întărit al salvării și eliberării noastre apropiate prin Dumnezeu. Fil. 1:27, 28.

³⁹ Rămășița unsă a împreună moștenitorilor cu Christos și mulțimile de fascioțitori de bine consacrați ai lor, trebuie să lucreze acum ca o ceată unită sub Rege, cu

³⁷ Cum trebuie să pornim toți laolaltă, în cine să ne încredem?

³⁸ Sub ce ocrotire mergem înainte, și care tactică este din anumite motive cunoscută ca cea mai bună apărare a noastră?

³⁹ Ce suntem hotărâți să facem într-o lume a cetei, și pestruți?

care ocazie fiecare parte este obligată să ajute celeilalte. În timp ce refuzăm ca să ne certăm și să ne comoaem egoist, pentruca să nu fim abotați dela lupta de capetenie comună împotriva dușmanilor de afara, noi refuzăm deasemenea să ne amestecăm în certurile lumii și să fim cauză atastă desbnați și neînțați. Noi nu suntem din această lume, înlocmai oupa cum Christos Isus, Regele nostru, nu este din această lume ponăcă comercială și religioasă. Noi vom sa ne păzim poziția noastră neutră a rața de încurcările, disputele și certurile acestei lumi. Poziția noastră ca consacrați lui Dumnezeu, carora le sunt încredințate înăeresele lumii noi, ne interzice să caucăm autundinea noastră neutrăla cu privire la afacerile acesei lumi, prin faptul că nuăm parte la ele. A lasa acum laoparte singura noastră lu, crare a închinării la Dumnezeu și de a lua parte la certurile interne ale lumii, va fi desigur spre paguba noastră și ne va strica ocazia de viața veșnică în lumea nouă dreaptă a lui Dumnezeu. În Proverbele înțelepciunii divine cum: „Este o cinste pentru un om sa se ferească de certuri; dar orice nebun se lasa săăpanit de aprindere (altă trad.: „dar orice nebun se arunca în ele”). „Un trecător care se amestecă într'o cearta care nu-l privește, este ca unul care apucă un câine de urechi”. Prov. 20:3; 26:17.

⁴⁰ Așa dar lasați instituțiile politice, înmești, să poarte lupta lor între ele. Lasăți războiul declarat pe față dintre Ierarhia romano-catolică și comunismul marxist să meargă mai departe și să crească în forța. Aceste lucruri nu sunt atacurile supușilor devotați ai lui Christos Isus, ai Regelui lumii noi. În timp ce diferitele partide din lume se luptă între ele pentru cauză și „se bat” reciproc, noi vom rămâne neutri, dar vom lucra pozitiv pentru împărăție și pentru închinarea la Iehova Dumnezeu. Noi vom privi ca observatori, așa ca Izraeliții sub Regele Iosafat, când națiunile unite ale Moabitilor, Amoniților și celor din numele Seir au înaintat împotriva Ierusalimului, dar prin puterea de nebiruit a lui Iehova au fost prăvăliți în zăpăceală. În lupta unii împotriva altora, până când în cele din urmă s'au distrus. În timp ce învâlmășala luptei, în care s'au nimicit pe ei înșiși, a fost în curs între dușmanii uniți, Izraeliții au cântat sub conducerea cântăreților și muzicanților Templului cu voce ridicată laudele lui Iehova. În mod asemănător, vom continua noi cântarea clăditoare spre lauda lui Dumnezeu, pentruca toți smeriții și blânziți pământului să o audă și să fugă din oștirile închinării mincinoase și ale cultului demonilor cari sunt sortite la peire, și să cânte și ei împreună cântarea închinătorilor, cari cântă ai lui Dumnezeu, ai Celui Prea Înalt. (2

⁴⁰ Cum vom fi noi totuși activi, chiar dacă rămânem neutri, și ce va face Dumnezeu?

Cron. 20: 21-29). În timp ce noi cântăm lauda Sa, Dumnezeu Cel Atotputernic, Iehova Oștirilor, va scoate din sarite pe dușmani, va purta prin regele sau războiul Armagedonului și va nimici toate forțele militare dușmane zăpăcite. Numai închinătorii Lui adeverați vor rămâne în viața oupa acest război!

„În timp ce acești închinători merg prin această lume ca străini și pribezi și-și păstrează neutralitatea între toate națiunile, unde poposesc, Dumnezeu va lucra pentru ei, înlocmai cum a făcut în timpul de demult pentru Avraam, Isaac și Iacob, despre cari este scris: „Pe atunci ei erau puțini la număr, foarte puțini la număr și străini în țara; mergeau dela un neam la altul, și de la o împărăție la un alt popor; dar n'au dat voie nimanui să-i asuprească, și a pețepit împărați din pricina lor. Nu va aungeți de unși Me, — a zis El — și nu faceți rau proorocilor Mei!” (Ps. 105: 12-15). Iehova Dumnezeu a dat pe închinătorii Săi acum Regelui Sau ca moștenire, ca copiii Săi. Despre această cum: „Berice ceo n'ui care își umple toba de sageti cu ei! Caci ei nu vor rămâne de rușine, când vor voroi cu vrăjmașii lor la poarta”. (Ps. 127: 5). Ei sunt copiii, cari îi sunt dați lupiatorului, care nu poate fi învins, pentru închinarea adevărată, lui Christos Isus, Regele lumii, și ei sunt luptători înlocmai ca și El. Ei îi conduce acum direct la porțile zidurilor de apărare ale dușmanului și pregătește prin aceasta luarea lor complectă în posesiune.

⁴² Sămânța lui Avraam trebuie să ia în posesiune porțile dușmanilor. În Genesa 22: 17 se vorbește în felul acesta despre sămânță. Astfel ofensiva trebuie să meargă mai departe împotriva închinării mincinoase, pentruca răzmerii să poată fi eliberați pentru închinarea adevărată a lui Iehova Dumnezeu. Conform ordinului de zi ofensivă trebuie împinsă direct până la porțile dușmanului. Credincioșii, cari moștenesc viața în lumea nouă, vor lucra în mod corespunzător. În timp ce rămășița fraților unși ai Regelui fac aceasta împreună cu însoțitorii de bine demni de încredere, primesc curaj din următoarea promisiune a lui Dumnezeu: „În ziua aceea, Domnul oștirilor va fi o cunună strălucitoare și o pordoabă măreață pentru rămășița poporului, sau: un duh de judecată pentru cel ce șade pe scaunul de judecată, și o putere pentru cei ce dau pe vrăjmaș înapoi până la porțile lui”. Isa. 28: 5, 6.

Watchtower din 1 Septembrie 1947

⁴¹ a) Ce face Dumnezeu, în timp ce acești puțini neutri merg între națiuni? b) Ce fac ei acum ca copiii, cari sunt dați lui Christos Isus?

⁴² Ce este conform Genesei 22:17 ordinul de zi, și care promisiune a lui Dumnezeu ne dă curajul, ca să ascultăm?

Spre Palestina și Liban

(Continuare din Nr. 24)

care scoate dela cei lesne încrezători sume de bani destul de mari. Anexată acestui loc este o peșteră; numită peșterea din Ghetsimani. Biserica romano-catolică are putere peste ea și ea zice, că acesta este locul, unde a mers Isus și ucenicii Săi, ca să se odihnească. De partea, care este cea mai apropiată de groapa Mariei, care se află în biserica apropiată subpământeană, a fost clădit un altar deosebit.

Grădina și bisericile acestea sunt situate la poala mun-

telui Măslinilor, și dacă privești pe înălțime, poți vedea dumbrăvile de măslini, unde a petrecut Isus cu apostolii Săi multe ceasuri; unii dintre acei măslini sunt foarte de demult. Călauza noastră ne-a dus acum pe vârful muntelui Măslinilor. Am făcut un voiaj circular și am trecut astfel pe lângă universitatea și biblioteca evreiască. De pe munte ne bucurăm de o priveliște minunată asupra vechiului și noului Ierusalim. Ceea ce îți izbește mai mult privirile în spre apus, este moscheea

lui Omar, locul de închinare al Arabilor mohamedani. La răsărit am văzut valea Jordanului și o parte a Mării Moarte și foarte aproape satul Bevania, localitatea Mariei, Mariei și a lui Lazăr. De asemenea se vede pustia din Iudea, care este situată la apus de Marea Moartă. Pe acest munte al Măsurilor stă o clădire, așa zisa capelă a înălțării. Locul este sub puterea Mahomedanilor. În această capelă se află o stâncă cu o adâncitura. Aceasta este după cum se spune urma, pe care a lăsat-o piciorul lui Isus, când s'a înălțat Isus la cer, ultimul loc, pe care l-ar fi atins pe pământ.

ORAȘUL VECHIU

După aceea ne-am dus în orașul vechiu, și anume prin poarta laia în apus. Aici intrăm într-o cu totul altă lume. Acolo nu sunt străzi largi, curate și nici clădiri moderne, ci străzi mici, strâmte. Cu brațele noastre aproape ca poftă atinge zidurile caselor de pe amândouă părțile străzii. Aici întâlnim un turn caș de oameni, și fiecare vinde sau cumpără ceva. Oamenii duc nișgari, de capșuri sau caiatec pe ei în sus și în jos pe treptele străzilor. În pravali se vîndue arabilor pe preț foarte ieftin carne de camilă. Panofarii lucrează harnic ca să facă panofi noi. Mușterii buni ai cafenelelor sunt arabi, cari șed acolo ceasuri în regi și asculta muzica sgomoșoasă, care pentru urechile noastre sună neplăcută și nearmonică. Mergând mai departe ajungem într'un canoer al orașului, unde străzile sunt acoperite, și în acoperiș nu sunt decât câteva gauri pentru aer. Aceasta face orașul mai posomorât. Noi avem seninimățiu, ca și cum ne-am aflat într'o casa mare, și totuși mergem pe asfaltul străzii, și împrejurul nostru este mare circulație. Unele camere mirosurile ce se ridică sunt pur și simplu groaznice. Ne întrebăm dacă este vreo canalizare în orașul vechiu. Ni se spune, că înăuntrul zidurilor orașului vechiu locuiesc 30.000 de oameni. Acum vedem mulți evrei ortodocși. Poartă mantale lungi și pălării cu margine lață și înaintea fiecărei urechi le atârnă un mic percuine. Bărbații mai bătrâni poartă bărbi lungi; pălăriile lor sunt țevite cu blană, căci este tocmai sabat.

Căuza ne atrage atenția asupra părții orașului arab, în care intrăm. Aici vedem că toți bărbații poartă egalls pe capetele lor. Unii sunt îmbracați europenește, alții însă poartă șalvari și cei mai mulți haine lungi, cari au mare asemănare cu o cămașă de noapce, împetritate albe de tot și negre. Aceasta este cu totul deosebit de moda de îmbrăcăminte europeană în partea evrească a orașului vechiu. Mergem mai departe și privim poporul interesant și curiozități, până ajungem la zidul plângerilor, unde merg evreii ca să plângă și să se roage. Se spune, că zidul plângerii este zidul vechiului templu. Majoritatea bărbaților bătrâni poartă mantale lungi și pălării țevite cu blană. Ei murmură sau cântă. Femeile își înfășură capetele cu năfrâmi și fac același lucru. Acest loc am voit să-l vedem, și acum nu ne-a rămas decât puțin timp, înainte de a intra în vigoare interdicția ieșirii.

Lăsând în urma noastră multele lucruri demne de a fi văzute ale vechiului Ierusalim, ne-am luat la drum către groapa grădini, care este situată în afară de vechiul oraș, dar totuși aproape de poarta Damascului în Nord. Istoricii raportează, că acesta este dealul Golgoței, muntele Calvarului. Religioniștii au mutat acest loc în orașul vechiu și au zidit biserica lor a mormântului sfânt de jūr împrejurul locului, pe care-l numesc Golgota. Asociația britanică a groapei grădinei susține însă, că a găsit grădina și groapa în care a fost îngropat Isus.

dupăce a fost pironit pe lemn, pe Golgota. Țara sfântă posedă prin urmare două locuri, unde este sărbătorită una și aceeași întâmplare.

Locul, pe care-l vizităm se numește „groapa grădini“, și aici comunitate religioasă nu exercită putere peste el. Într'acevăr am ascultat cu plăcere, cum a povestii administratorul grădini istoria și a arătat motivele, că părăsesc să crede, că aceasta este groapa, unde a fost îngropat Isus, și cum a menționat mai departe Golgota și a arătat felul și modul cum a fost scos Isus din ouaș și a fost dus la moarte. Toate acestea au fost foarte interesante, mai ales având în vedere săpăturile de curând ale guvernului britanic, cari au arătat că în partea de Nord a orașului de azi zidurile au fost clădite peste zidurile orașelor de mai demult.

Deoarece ziua se apropia desfășurată și se apropia ceasul înzicerii ieșirii, a trebuit să ne întoarcem la hotel. Ce surprază cand am sosit acolo! Frații au aflat locul nostru de ședere, și trei dintre ei erau acolo, ca să ne salute. Timpul a fost mărginit în acea seară, dar îndată s'au făcut pregătiri pentru a ținea în ziua următoare, Duminică, o adunare în locuința unui frate în Beit Jala.

Duminică dimineața, frații ne-au luat într'o mașină și ne-au condus la Beit Jala, care este situată cam la trei kilometri la apus de Betleem. Aici am avut bucuria de a găsi mulți frați. Noi am gândit, că sunt cam o duzina de interesați în Palestina, dar la adunare s'au întruait 40 de oameni din diferite părți ale Palestinei. Erau frați arabi și din aceia de origine rusă, ucraneană și germană. Toți au înțeles sau engleza sau araba, și am întrebunțat un tâlmaci arab. Deja ei am aflat, că astăzi există 55 de interesați, cari locuiesc împrăștiați în întreaga țară și studiază publicațiunile Societății. Nu toți sunt vestitori, dar cred adevărul și sunt clădiți în credință. A fost într'adevăr o zi veselă! Toată ziua am vorbit printr'un tâlmaci arab, și la multe întrebări s'a dat răspuns. S'au dat instrucțiuni cu privire la organizațiune, și un fund rate a fost destinat, ca să se ocupe cu interesele Societății în Palestina. S'au făcut pregătiri, de a comanda multă literatură și de a aranja un depozit în Beit Jala. Ne-am informat, cari dintre frați ar fi cei mai capabili ca să fie servi de grupă în Haifa, Rallah, Beit Jala și în alte sate, unde se strâng frații. Anumiți frați au fost numiți în acest scop, și există speranța, că lucrarea propovăduirii veștii bune în Palestina se va întinde mai departe. Această vizită la frați ne-a făcut inimile fericite, căci a fost o bucurie, de a găsi aici cățva energici, cari călătoresc la sfârșitul fiecărei săptămâni în diferitele părți ale Palestinei, ca să răspândească scrieri și să trezească interes. Ziua a trecut într'o cupă, și a trebuit să fim înapoi în Ierusalim înainte de ora opririi ieșirii. (18. 30).

Întoarcerea noastră la Ierusalim ne-a adus aminte din nou despre turburările din țară. Poliția și soldații au fost ocupați cu aceea, să-și ocupe posturile pentru timpul opririi ieșirii. Mașini blindate se mișcau pe străzi. Se trăgea sărmă ghimpată peste căile pentru mersul cu trăsura la toate depozitele militare și clădirile guvernului. Teroriștii tot mai dădeau prilej de mare îngrijorare. Palestina nu este o țară pașnică. Am părăsit pe frații noștri în seara aceea cu comunicarea, că de dimineață în ziua următoare vom pleca în Liban.

Pentru a putea vedea ceva din țara sfântă, am călătorit într'un automobil de persoane, cu 7 locuri, adică cu un autobus regulat, la Beirut. Am părăsit Ierusalimul la ora 8 dimineața și am călătorit prin văile pitorești a părții apusene a țării și după aceea spre șesul din

apropierea târmului. Este de remarcă, ce-au făcut evreii în cei 25 de ani trecuți cu un anumit pământ și teren, care mai înainte era o pustie. Ceea ce odată era deșert, s'a transformat în lanuri verzi de grâu, dumbrăvi de lămâi și vii. Acesta a fost un ținut frumos pentru călătorie! În unele locuri erau pășori. În ținuturile agricole se văd multe cămile, cari sunt întrebuințate de micii proprietari de ferme ca animale de povară.

Când am ajuns la Hadera, am avut o pană de cauciuc. Acesta a fost rău, căci n'aveam un cauciuc de rezervă în mașină. Din fericire șoferul nostru a știut, că o altă mașină din Iafa va trece pe acolo; așa că n'a trebuit să așteptăm mult, până când șoferul nostru a putut să cheme în ajutor un alt automobil de la aceeași Societate și să imprumute un cauciuc, ceea ce ne-a ajutat, ca să ajungem la Haifa.

LIBANUL

În Haifa am călătorit drept în mijlocul cartierului comercial și am privit pe scurt forțoteala harnică din port. Din multe vapoare s'au descărcat mărfuri, și lucrătorii de port sau grăbit în toate părțile cu povârile lor. Am schimbat automobilul în Haifa și am profitat din schimbare, pentru că ni s'a dat un model nou cu cauciucuri bune. Numai puțin timp s'a pierdut cu aceasta, și în curând am fost pe drumul nostru spre Nord, pe șoseauă care merge de-a-lungul țărmlui. Tot ținutul acea pare a fi lucrat, și am fost bucuroși, să vedem, că ce bună șosea duce prin acest teritoriu. În timp ce ne apropiam de frontiera dintre Palestina și Liban, am văzut dealurile la picioarele muntelui Liban; toate acestea au făcut ținutul interesant pentru noi, căci am citit în Biblie despre acești munți. Formalitățile de frontieră ale celor două țări au zăbovit înrușcându-ne călătoria noastră, căci erau o mulțime de călători. Când am trecut de frontieră, șoferul nostru părea că vrea să câștige timpul pierdut, așa de repede ne-am dus mai departe! Am ajuns la locurile, unde mai demult au fost situate cetățile celebre Tir și Sidon, dar acum acestea sunt numai niște piete mai mici. Pe drumul nostru ne-a sălutat din depănare muntele acoperit cu zăpadă Hermon.

Am ajuns repede la Beirut, capitala Libanului și în același timp cel mai mare oraș al său. Imprejurimea lui, dumbrăvile de măslini cari se întind pe o întindere de kilometri, ne-a făcut o impresie adâncă. În grupe sunt acolo și bananieri și lămâi. Viețată activă domina în această metropolă, și străzile cari duc în oraș sunt pline de automobile și tramvaie. Îndată ce s'a oprit automobilul nostru la stațiunea finală, o grupă de frați din Tripolis ne-a strâns mâinile și ne-au condus la automobilul care ne aștepta, pe care și l-au procurat pentru călătoria mai departe la Tripolis. Această parte a călătoriei în Liban a fost cu mult mai interesantă decât primul drum, pentru că frații ne-au putut explica unele lucruri. Pe toate drumurile de țară am văzut ceva, cari ni s'au părut caaltare sau mici capele, pe cari stăteau cruci. Când ne-am informat despre aceasta, ni s'a spus, că preoții le-au pus pe acestea pe marginea șoselelor, și călătorii își vor asigura o călătorie bună, dacă se vor opri și vor jertfi un dar pentru biserică. În fiecare seară preoții merg, ca să-și strângă colețele. Am trecut pe lângă țărmluri din stânci drept în sus, unde diferiți cuceritori ai Libanului și-au săpat numele împreună cu data, când au părăsit țara.

Au fost multe întrebări despre lucrarea în Liban și despre împotrivirea mare a bisericii ortodoxe, despre care am auzit. Preoții spun cu zel poporului, că ce rea este

Biblia în mâna Martorilor lui Iehova, și mai ales un preot a organizat câțiva tineri ca să meargă împotriva fraților. S'au făcut mari străduințe, ca să conturbe adunarea fraților cu ocazia Cinei de amintire, dar împotrivirea n'a avut succes, și la urmă Domnul a binecuvântat pe frați așa, că au venit 420 la adunare.

Noi am înșușinat pe frații noștri numai cu foarte puțin timp înainte de aceea despre venirea noastră și n'am putut să rămănem decât puțin timp. Îndată ce au auzit de vizita noastră, au anunțat pe frați, că Luni seara la ora șapte are loc o adunare. Am ajuns la ora 18.30 în Tripolis și am fost salutați de mulți frați din teritoriul Libanului. Unii vorbeau englezește. Ne-a bucurat, să întâlnim pe absolventul Gileadului, fratele și sora Farah cari au stat deja de câteva luni în Liban, și pe mulți alți frați, cari de atât timp au făcut în mod credincios serviciul și acum văd, cum crește lucrarea. Una dintre familiile de oameni de bine din Tripolis adă locuința sa ca loc de adunare, ceea ce s'a apreciat foarte mult. Casa aceasta a fost umplută de oameni. Ce surpriză pentru noi după un anuș într'un timp atât de scurt de a găsi o adunare de 270 de frați și oameni de bine! Atât fratele Knorr cât și fratele Henschel au vorbit prin tălmăciul, fratele Atiyeh, la cei adunați. Aceștia au primit sfaturi despre organizarea justă, care în Liban lipsește încă, și li s'a arătat, că stările din Liban, în Palestina în Statele Unite sau în alte părți ale lumii nu sunt atât de deosebite una de alta, că nu s'ar putea urma aceleași instrucțiuni de organizare. Frații au apreciat sfatul și propunerile, cari s'au făcut în interesul răspândirii vestei în această țară în care se vorbește limba arabă.

Dimineața următoare a fost hotărâtă pentru frații, cari au dorit să pună întrebări, și s'a întrebuințat timp, ca să se instaleze un depozit în Liban, pentru ca toate grupele și pionierii să poată primi scrieri pe loc și să nu trebuiască să comande de fiecare dată în New York, când au lipsă ceva. Rapoartele trebuie să se trimită într'un punct unde se adună, și absolventul Gileadului, Farah, a primit supravegherea generală asupra lucrării în Liban și Siria. S'au luat măsuri, ca fratele Farah să viziteze toate orașele și locurile, unde locuiesc frați, și să-i organizeze în grupe și să se îngrijească, ca rapoartele să se facă regulat în fiecare lună și să fie trimise biroului Brooklyn.

După ce s'a făcut lucrul acesta, unii frați au dorit să ne ia sus pe munte, ca să putem vedea câțiva cedri ai Libanului cari mai există. Ne-am folosit de ocazie, ca să vedem ceva din ținut și puținii arbori, cari mai stau în picicare. S'a închiriat un automobil nou Chevrolet pentru călătorie, și îndată după plecarea noastră, în timp ce păraseam orașul, a început drumul să ducă în serpentine la deal. Tot mai sus a mers prin culturile puse în formă de terase. Cam după un ceas de călătorie priveștea a fost cadreptul răpitoare. Pe o parte la o adâncime de 300 de metri curge în jos pâraul, pe cealaltă parte se înălțau munții. Chiar și acolo sus în munții Libanului oamenii au pus pământul în terase sub formă de trepte și l-au cultivat. În căderi de apă mărețe cade și improașcă apa sute de picioare adânc în văi. Pe marginea acestor fel de văgăuni stau case, dar oamenii par a-și face puține griji despre aceea, că într'o zi ar putea aluneca în văi.

Bisericile cultului catolic maronit stăpânesc acolo fiecare oraș. Aici, sus țărani își lucrează pământul, cultivându-l sub formă de terase, de multe ori numai într'o bucată de peste un metru lățime și cam șase metri lungime. Tot lucrul aratului se face cu mâna sau poate cu ajutorul unui vechiu plug de lemn. Ce fac acești oa-

meni ca să lucreze pământul și să scoată hrană, este cu adevărat un lucru greu, în comparație cu metodele moderne ale fermelor, cum sunt aplicate în majoritatea celorlalte țări.

Zăpada de pe vârful muntelui Liban se desprinde albă de pe fondul albastru închis al unui cer senin. Când am ajuns la cedrii, am aflat că religia demonilor a ajuns până acolo, și că a fost clădită o capelă lângă acești copaci, pentru că cedrii Libanului sunt amintiți în Biblie. Tot mai era și acuma zăpadă pe sub unii copaci, dar în locurile libere de zăpadă, floricelele de munte au pus ceva culoare în tabloul priveliștei. Copacii sunt bătrâni, și unii par să aibă un diametru de aproape doi metri. Crenelurile lor întinse cari atârnă deadreptul din trunchiul îi face să apară foarte diferiți de alți copaci, pe cari i-am mai văzut. Aerul rece de munte a fost într-adevăr răcoros, și noi am fi rămas mult timp acolo, dacă nu s'ar fi prevăzut pentru seara o adunare de serviciu în Tripolis. Ce priveliște am avut de acolo de sus! Am văzut până departe pe Marea Mediterană și am savurat spectacolul soarelui roșu de seară în apele sale albastre, netede ca oglinda.

În adunarea acelei seri servul grupei a pus întreg timpul la dispoziția fratelui Knorr. Acesta a dat grupei din Tripolis sfat despre organizație și a făcut de cunoscut numirea serviciilor noi pentru îndeplinirea lucrării. El a raportat despre lucrarea serviciului organizat a serviciilor pentru frați și despre căi și mijloace de a primi literatură pentru serviciul de campanie. Frații au fost foarte încurajați prin aceste îngrijiri și așteaptă creștere mai mare în serviciul viitor.

La ora patru în dimineața următoare a trebuit să ne sculăm, ca să ne pregătim pentru călătoria cu automobilul la Beirut. De la Beirut a trebuit să luăm un avion la Lydda, Palestina, și de aceea a trebuit să fim la ora șapte la Beirut. Câțiva frați ne-au însoțit, și a fost o călătorie plăcută în acest timp din zori de zi. Cu douăzeci de minute mai înainte de a ne urca în avion, am văzut, cum s'a prăbușit un mic aeroplan de pistă. Noi am sperat, că pilotul nostru își va face mai bine lucrul cu avionul nostru mic de 5 locuri. El ne-a și dus într'un arc elegant în aer, a luat direcția spre Nord, s'a rotit peste Marea Mediterană și a sburat apoi spre Sud pe lângă Țaria țărâmului Libanului și Palestinei. Călătoria aceasta a fost o plăcere, căci micul avion a sburat pe tot drumul foarte jos, și am putut urmări cu ușurință calea, pe care am făcut-o cu două zile mai înainte de aceea în automobil, și acuma am văzut cu mult mai mult din împrejurimi. Când am văzut Tirul și alte locuri din înălțime, ne-am adus aminte de hărțile, pe cari le-am văzut despre acest ținut înainte de plecarea noastră din New York. Într-o oră și douăzeci de minute am ajuns la Lydda și am ajuns apoi încă înainte de amiază cu automobilul în Ierusalim. Pe drumul spre Ierusalim am trecut pe lângă diferite autobuse, a căror călători stăteau împreună pe marginea drumului și erau cercetați de poliție după arme sau explozivi — în timpul de față o întâmplare foarte deasă în Palestina.

În cea după masă am mers încăodată în orașul vechiu al Ierusalimului, de data aceasta ca să aruncăm o privire în moschea lui Omar și în biserica mormântului sfânt. Ne-a părut rău când am aflat, că moschea lui Omar nu

este deschisă după masă, și așa n'am putut-o privi decât pe dinafară. Biserica însă am găsit-o deschisă. Un om de acolo ne-a spus, că diferite biserici au dreptul la anumite părți ale acestui locaș, și iarăși am văzut preoți cu bărbi stând împrejur și așteptând un dar. Pe stâncă din lăuntrul bisericii sunt făcute semne, unde după cum se spune au fost răsunți cei doi tâlhari. Între acestea era o placă de metal cu o gaură la mijloc, și mi s'a spus, că dacă vom îngeunuchi și ne vom întinde mâna în deschizătură, vom putea atinge stâncă exact acolo, unde a stat lemnul morții lui Isus. Ne-au întrebat dacă avem mătâni sau altceva, ceea ce am voi să lăsăm să fie binecuvântat la mormântul lui Isus, cum au numit ei aceasta. Am fost bucurosi, că am văzut locul; dar ne-a plăcut și aceea, ca să leșim iarăși afară, ca să respirăm aer fără tămâie! Interesant a fost de văzut că și aici tot un mahomedan a fost încredințat cu paza la poarta bisericii. Ne-am întors în hotelul nostru cu sentimentul precis, că aceea ce am văzut, este numai un alt loc, pe care religia demonilor caută în zadar să-l prezinte ca sfânt și adevărat.

La 1 Mai am petrecut dimineața cu câțiva frați în Ierusalim. Am cerut lămurire amănunțită despre grupele din Palestina și am rezolvat câteva chestiuni juridice, cari au necesitat atențiune. Am mers afară la Betania, ca să examinăm lucruri judiciare, și de acolo am călătorit tot mai în jos și mai în jos — până la Marea Moartă cel mai adânc loc al pământului. Un picure de apă de mare pe vârful limbii ne-a fost deajuns, ca să ne convingem, că apa este sărată. Mulți s'au bucurat, ca să se scalde în apă, despre care se spune, că ține deasupra pe aceia, cari nu pot înmota. Când am călătorit la malul râului Iordan, am ajuns mai departe prin Ierihonul de astăzi. Râul era adânc și tulbure, și am găsit clima neplăcut de caldă. Acest râu este situat în mod izbitor cu totul sub nivelul mării. Am văzut și muștele, despre care se presupune, că Isus după botezul său în Iordan s'a dus acolo sus, așa zisul munte al ispitei. Religioniștii au preluat acest munte și l-au hotărât ca locul pentru mănăstirea lor. Ei au săpat pivnițe în coasta muntelui, și călugării își petrec acolo toată viața în singurătate. Ce bine fac acolo sus, este greu de spus. Isus s'a dus pe munte, ca să se roage timp de patruzeci de zile și să primească îndrumări, dar apoi s'a coborât de pe munte, ca să propovăduiască în toată Galileia și Iudea între semințiile pierdute ale lui Izrael. Acei călugări însă merg în sus și și petrec toată viața acolo, fără ca să propovăduiască. Este clar, că aceștia nu calcă pe urmele lui Isus.

Când ne-am întors în cea după masă la hotel, am găsit numeroși frați, și ne-am adunat în camera noastră de hotel, unde s'au răspuns la întrebări despre lucrarea din Palestina. Vizita noastră în țara sfântă ne-a făcut bucurie, pentru că am văzut, că Comandantul, Christos Isus, a adunat pe un număr din „alte oi” ale sale, că le hrănește, și că ele pășesc pe urmele sale, prin faptul că propovăduiesc vestea împărăției în toate părțile acestei țări. Noi credem sigur, că lucrarea din Palestina va progresa sub binecuvântarea bogată a Domnului.

Serviciu în țările de pe lângă Marea Mediterană

În seara de 1 Mai, reprezentanții călători ai lui Watch Tower Society, președintele N. H. Knorr și M. G. Henschel, au părăsit la ora cinci Ierusalimul în direcția Lydda ca să zboare cu TWA la Cairo, Egipt. La ora unsprezece s'au urcat în avionul, care a venit de la Bombay, și au lăsat în urma lor lumini strălucitoare de la Tel Aviv și Iafa, în timp ce avionul zbură în întunec. O oră și treizeci și cinci de minute mai târziu avionul a aterizat pe pista aerodromului Farouk (fostul Payne Field, un punct de sprijin al armatei americane în timpul războiului). Am sosit la ora unu noaptea, și din cauza unui defect de motor s'a decis, că avionul cu călătorii cari merg mai departe înainte de dimineața următoare nu va zbură mai departe, și astfel toți pasagerii au trebuit să se coboare. Au trecut mai multe ore, până ce am trecut prin revizuirea vamală severă și am ajuns în orașul Cairo care este situat cam la o depărtare de 24 kilometri. În 2 Mai, la ora patru dimineața, în fine ne-am culcat ca să dormim.

Înainte de a merge la culcare, am luat măsuri, ca să ținem o adunare cu servii principali ai grupei din Cairo și Alexandria ca să ținem o adunare la ora 10-30 din aceea dimineață, și aproape întreaga ziua aceea s'a petrecut cu aceea, că am discutat problemele lucrării din Egipt și am răspuns la multe întrebări. Una dintre problemele mari de acolo este diversitatea de limbi. Oamenii, cari vorbesc aceeași limbă, nu locuiesc într-o parte a orașului împreună, ci undeva împrăștiati; și când frații pun mărturie, atunci întâlnesc diferite popoare și limbi. Limba arabă este astăzi limba oficială a poporului; totuși, se vorbește mult și francezește și mai departe grecește. Afară de aceasta unii vorbesc italiana, armeană sau engleza. Este greu pentru aceia, cari vorbesc numai o limbă, ca să pună mărturie la alții cari vorbesc alte limbi, dar frații fac tot ce pot, ca să transmită yestea mai departe. Firește acum, decând au plecat Englezii, se vorbește mai mult limba arabă.

Pentru grupa din Cairo s'a aranjat seara o adunare în sa'a împărăției, adică numai într-o cameră mică în partea dinădără a unei case cu etaj, într'un cartier al orașului, care este situat destul de departe din centrul orașului. Grupa din Cairo este desmembrată, prin faptul că unii vorbesc grecește, alții francezește, iar alții arabeste. Așa s'a hotărât, că Vineri seara frațele Knorr să vorbească printr'un interpret la frații cari vorbesc grecește, și după cuvântarea sa va vorbi fratele Henschel la frații cari vorbesc arabeste și francezește, și aceasta printr'un interpret care a tradus mai întâi în limba franceză și după aceea în limba arabă. A fost într'adevăr o bucurie de a vorbi cu frații din Cairo, înainte și după adunări, de a observa zelul lor și de a vedea aprecierea lor pentru vizita fratilor lor americani. Noi am avut simțământul, că în ziua aceea prin împărțirea instrucțiunilor despre organizațiune s'a făcut mult bine.

Guvernul Egiptului nu favorizează absolut deloc facerea de prozești; adică, nu-i place, ca oarecare organizațiune creștinească să transmită învățăturile sale la alte persoane, cari nu sunt deja membri ai comunității lor religioase. De aceea ea nu permite, ca să vină misiunari în țară sau ca să fie fondate ceva organizațiuni religioase. Chiar și sistemele religioase, cari s'au înrădăcinat în Egipt încă de mulți ani și au întemeiat școli, spitale și alte instituții asemănătoare,

ca să intereseze poporul pentru religiile lor, li s'a interzis de către guvern să învețe învățăturile lor în aceste instituții religioase. Ca să aflăm, ce ar putea face Societatea pentru înființarea unei filiale ne-am adresat unui avocat distins și am discutat chestiunea. Diminecă dimineața, în prezența a doi frați conducători din Cairo. Acest avocat, care el însuși susține că este un creștin, ne-a explicat situația lucrurilor. Am aflat că guvernul nu recunoaște Societatea, și că nu-i dă imputențiere legală pentru îndeplinirea lucrărilor sale de propovăduire, și că o încercare de a o înregistra, nu folosește la nimic, pentru că după legi, acolo islamul (religiunea lui Mahomed) este religia dominantă. Dacă merge după voința Mahomedanilor, atunci aceasta va deveni o țară mahomedană. De aceea, avocatul ne-a dat sfatul să continuăm mai departe ca și până acuma, adică fără înregistrare.

În aceea seară a avut loc a doua adunare de frați în sala împărăției; ea s'a început la ora șase. Fratele Knorr a vorbit către frații și surorile franceze și arabe, fratele Henschel a vorbit Grecilor.

Dimineața următoare am petrecut-o cu aceea, că am scris îndrumări către frați despre aducerea la îndeplinire a lucrării. O cuvântare publică a fost prevăzută pentru ora cinci a acelei după amiezii; ea a trebuit să aibă loc în Casinoul Bosphone, un local de dans vizavi de gara de stat egipteană, în Cairo. Conferința „Bucurie pentru tot poporul” s'a și ținut; și 175 au fost prezenți. Frații din Cairo s'au bucurat foarte mult despre acest număr de ascultători în Cairo. Cum am anunțat-o, conferința a fost ținută în englezește. Dacă ar fi avut loc și în arabă sau într-o altă limbă, care în Cairo se vorbește și mai mult, atunci probabil că ar fi venit cu mult mai mulți, și sala ar fi fost prea mică. Mulți dintre cei prezenți și-au exprimat interesul lor mare privitor la această veste nouă și au acceptat la plecare scrieri.

După conferința publică toți frații și oamenii de bine au mers în sa'a împărăției, care era situată cam zece blocuri mai departe. Au fost 65 prezenți în sală, când fratele Knorr a vorbit grupei prin trei interpreți, cel grec, cel arab și cel francez. În feul acesta toți cei prezenți au putut înțelege amănuntele cu privire la organizațiunea lucrării împărăției în Egipt. Fratele Knorr a arătat, că în urma piedecilor de limbă, în Cairo se vor întemeia trei grupe parțiale; și este de sperat că cele trei grupe parțiale, cari țin adunări de serviciu și studii de Turnul de Veghere în cele trei limbi, pot da o mai mare mărturie în teritoriul, care este împărțit grupei Cairo. Oamenii vor putea veni la adunări, în cari pot înțelege într'adevăr cele ordonate. Două seri pe săptămână au fost împărțite fiecărei grupe parțiale ca seri de adunare în singura sală a împărăției, o seară pentru studiul Turnului de Veghere și o altă pentru adunarea de serviciu și școala de serviciu teocratic. Mai departe s'a anunțat, că Societatea deschide un birou, care va fi scotit ca filială, și că fratele P. Spircopoulos a fost numit ca serv de filială. Fratele Spircopoulos a fost unul dintre primii frați, cari au propovăduit adevărul în Egipt, și el a stat ani de zile în serviciul de pioner. Numirea sa a fost primită cu entuziasm, de către toți frații prezenți, și a fost o mângâiere pentru ei să știe că Societatea arată un interes așa de mare față de lucrarea de întindere în Egipt. Frații, pe lângă aceasta, au fost informați despre faptul că în

legătură cu camerele pentru birou și încăperea pentru depozitarea publicațiilor Societății se va procura și sălă a împărăției mai mare. Aceasta trebuie să servească întinderii lucrării grupei, întrucât localul împărăției, pe care îl întrebunțează acum, este atât de mic, încât mulți frați, cu ocazia adunărilor, trebuie să sadă afară, în curte, ca să audă prin fereastra deschisă și prin deschizătura ușii. Între stările de locuințe de astăzi va fi greu de a găsi în Cairo o astfel de casă, pentru că prețurile chirii lor sunt extrem de mari în acest oraș suprapopulat; totuși, frații vor căuta până ce găsesc ceva potrivit.

PIRAMIDELE

Intrucât acum tot eram în Egipt, ne-a interesat să vedem câteva din locurile istorice, cari sunt amintite în Biblie, și să aflăm ele lucruri cu privire la această țară. Mai întâi am voit să vizităm muzeul lămi din mormânt, dar am fost destul de amăgiti, că l-am găsit închis. După aceea, ne-am hotărât să vizităm Gizeh, unde sunt câteva din piramide, între altele cea mai mare, cea clădită de Regele Cheops, unde se află și Sfînxul, și locurile de înmormântare a multor faraoni vechi și ale polițicianilor lor mai de seamă. Multe lucruri s'au spus în trecut despre piramida din Gizeh, de pildă că ea ar fi un altar pentru Domnul în țara Egiptului, și un stâlp de aducere aminte pentru Domnul la hotarul ei, cum este amintit în Isaia 19; dar acest text s'a aplicat pe nedrept la piramide. Intrucât acest subiect a fost mult studiat înainte cu ani de zile, și deoarece s'a scris despre aceasta, ne-a interesat să intrăm în piramidă și să vedem noi însine, că părerea noastră că piramida ar avea ceva de-a face cu scopurile Domnului, este nefericită. Astfel ne-am târît înăuntrul ei și ne-am apucat, ca să putem trece prin deschizăturile joase, cari conduc la camera regelui și la camera reginei de sub ea. Acolo însă era rece, întunecat și gol. Impresie ne-au făcut mai ales pietrele mari, puternice, cari au fost întrebuțate la clădire și despre cari se știe, că greutatea lor medie este de două tone și jumătate. Această piramidă este o lucrare de arhitectură remarcabilă, dar ea a fost clădită fără îndoială numai în scopul, ca să înmormânteze un rege și o regină, și să facă veșnică amintirea lor în lumea rea.

Religia Egiptenilor din vechime a dat faraonilor cugetul să clădească morminte și piramide. Autorități sunt de acord în privința aceea, că Egiptenii au crezut în mod hotărât în nemurirea sufletului. Înzeștrarea mormintelor lor, inclusiv a piramidelor, le face de cunoscut credința, conform căreia partea „nemuritoare” a celor înmormântați are aceleași dorinți și inclinații, ca și omul, în viața sa de pe pământ. Toate comorile regilor au fost îngropate cu ei, pentru că să se poată bucura de ele în înmărmăntarea sa spirituală. Alimente, apă, vase, care și chiar corăbii au fost îngropate cu ei împreună. Sclavii și servii în timpul vieții unui domnitor au fost omorâți și au fost îngropați cu el într'un locaș apropiat, pentru că să-i poată sluji în viața viitoare. După tradiție a fost de lpsă de 100.000 de oameni, timp de douăzeci de ani, pentru munca grea a clădirii piramidei celei mari. Dela o depărtare de mile s'au cîrît bucuri de stînci dintr'un loc de pe dealulă parte a Nilului. Mulți sclavi au murit la clădirea piramidelor, și desigur ei n'au murit spre cinstea numelui Domnului. Egiptenii au adorat soarele; și piramida cea mare din Gizeh este numai un monument religios, care slăvește numele unui faraon închinător la

soare și a reginei sale, cari au trăit mai înainte, cu sute de ani. Ea este un loc de îngropare și, după Biblie necurată.

Alte piramide au fost clădite din blocuri de stîncă, cari au fost scoase nu departe de locul respectiv. Sfînxul este un simbol al inteligenței și puterii faraonilor, dar nimic din toate acestea nu servește spre onoarea lui Dumnezeu. Numai oameni, cari servesc lui Satan, dumnezeului acestei lumi rele, sunt eternizați acolo, la marginea pustiei.

Regii Egiptului cred încă și acuma, că trebuie să se pregătească foarte cu grijă pentru înmormântarea lor. Conform credinței bune mohamedane, regele de acuma a pus să i se clădească groapa lui și a reginei sale; ea stă în renumita moschee Mohamed-Ali din Cairo. Mormintele sunt scobite cu dalta din marmoră, alabastru și altă piatră pretioasă și sunt împodobite cu aur și culori admirabile. Ele se află în încăperi deosebite, unde pereții și plafonul sunt împodobite în mod luxos cu mozaic rar, ca să dea mormintelor cadrele potrivite. Ferestrele sunt făcute în culori minunate, și unele au forma generală a unei cruci cu capetele turțite. Unele sunt făcute din alabastru străveziu. Se pare că tot ce este artistic, frumos, ce au făcut camereii cu mâinile lor, pretutîndeni pe pământ, s'a făcut prin inspirația vreunei religii.

În ziua următoare, am făcut o călătorie cu trenul la Alexandria, ca să ne întălcim acolo cu frații și să ținem o cuvîntare publică. Trenul străbate marea ținut al deltei din Egiptul de jos, de unde vine bogăția acestei țări, care se ocupă cu agricultura. Dacă Nilul n'ar aduce încontinuu apă, atunci întreg Egiptul ar fi cu siguranță o pustie. Pentru cultivarea și fertilitatea pământului udarea este neapărat de lpsă, și pe tot parcursul drumului am văzut micile gropi, cari aduc apă în locurile unde este de lipsă. La noi li se leagă ochii, și sunt lăsați ceasuri întregi să meargă în cerc, pentru că să roarte roțile mari de apă, prin cari din izvoare neadînc se trage apă afară. De-a-lungul drumului am putut observa oameni, cari locuiesc în casele de lut răfcase. În toate părțile se găsesc moscheele și minaretele Musulmanilor. Pretutîndeni, în țară, se vede sărăcia; și ni s'a spus că majoritatea pământului arabil se află în mâinile câtorva pași cari posedă întreaga bogăție. Mulți oameni sunt prea săraci ca să-și cumpere ghete sau sandale. Aproape toți bărbații poartă galabas, acele haine lungi, largi. Acoperirea capetelor este tarbușul roșu sau fesul. Femei mahomedane acoperite cu un văl sunt în Egipt o privelște obișnuită.

Alexandria este principalul port de mare al Egiptului și aerul este acolo mai rece ca în Cairo. Ne-a făcut plăcere să vedem portul răsăritean și stăvilarul împotriva valurilor, care se înalță în Marea albastră Mediterană. La ora 4.30 s'a început adunarea în sala împărăției și a durat până la ora nouă, întreruptă numai printr'o scurtă pauză, care ne-a permis ca să mergem din sala împărăției la cuvîntarea publică în teatrul Moassat. În sala împărăției au fost prezenți 135 frați și oameni de bine; și grupei i s'a dat îndrumări cu privire la relațiuni pașnice înăuntrul organizației Domnului, pentru că nu este în armonie cu ordinea teocratică, ca între frați să domnească nemulțumire și certuri. S'a arătat, că nu este nevoie de domni, cari ar trebui să aibe grijă, ca lucrarea Domnului să înainteze, ci este nevoia de servi, servi cari în fapt și în adevăr să fie sclavi ai vestitorilor, prin faptul că sunt de ajutor fraților, ca să ajungă pe teren, și cari să lă deje un exemplu bun. Ei nu trebuie să se

(Continuare în numărul următor)

Texte și Comentarii

1 Februarie
Dumnezeu este adevărat. — Ioan 3:33.

În această perioadă a istoriei umane, Iehova Dumnezeu este legat prin propriul Său cuvânt spre a dovedi că El este adevărat. El dă dovada întrucât lasă să se împlinească Biblia și profetiile ei, îngrijindu-Se astfel de interpretarea oficială a acestora. Apoi, spiritul Său sfânt descoperă asemenea interpretare în Biblia moștenită. Prin acceptarea unei asemenea interpretării, adevărata biserică se păzește de interpretări particulare. Individuale. Astfel ea astăzi, ca Israelul lui Dumnezeu pe care El l-a adunat într-o unitate a organizației Sale teocratice, știe că Dumnezeu S'a dovedit credincios cuvântului Său. Noi, prin urmare, declarăm și mărturisim în public că Iehova Dumnezeu, prin Christos Isus, este Autoritatea Supremă. Invățătorul cel viu al bisericii Sale de martori, și Interpretul infalibil al cuvântului Său al adevărului. Noi recunoaștem că adevărul, adevărul întreg, vine dela El și dela Christosul Său. Cunoașterea deplină noi ne aliniem cu apostolul inspirat care zicea: „Și l'a găsit Dumnezeu adevărat”. — Rom. 3:14, Roth, W 1. 11.

2 Februarie
Dumnezeu avea în vedere ceva mai bun pentru noi, pentru că să nu s'ajungă și la desăvârșire fără noi. — Evr. 11:40.

Cei credincioși din vechime nu vor fi făcuți perfecti aparte de fiii lui Dumnezeu asociați cu Christos în împărăția cerească. Cu nouăsprezece sute de ani înainte, în zua Rusalilor, începu Dumnezeu lucrarea de perfecționare a fiilor Săi credincioși, întrucât i-a îndreptățiți prin jertfa lui Christos Isus prezentată în cer. Acum, când li înviază din morți după ce Christos vine la templu, Dumnezeu desăvârșește perfecționarea lor. Există totuși pe pământ o rămășiță a acestor fii îndreptățiți ai lui Dumnezeu. Aceștia își așteaptă perfecționarea lor fiindcă au înviere, după ce ascultarea lor fusese făcută desăvârșită prin suferință, tot așa după cum și Căpetenta lor, Christos Isus, suferise pe pământ. Dar în prezent ei au o stare perfectă înaintea lui Dumnezeu prin îndreptățirea prin sângura jertfă a lui Christos. Aceștia rămășiță așteaptă să vadă, în curând, pe cei credincioși din vechime aduși afară din groapă. W 1. 4.

3 Februarie
Înima omului se gândeste pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii. — Prov. 16:3.

Versetul de mai sus poate fi tradus așa: „Omul poate plănuși pe ce cale să meargă, dar Domnul îi îndreaptă pașii.” (An Amer. Trans.) Ce mângâiere este a ști și a fi asigurat că Domnul Dumnezeu va conduce pașii celor credincioși ai Săi prin spiritul sau forța Sa activă, spirit, care e mai tare decât noi înșine și care nu dă greș! Un serv credincios al Domnului Dumnezeu la în serios serviciul său. El ia la inimă responsabilitatea sa și se străduiește să facă cele mai bune planuri și aranjamente în ce privește calea sa de a servi ca un martor pentru Iehova. După ce el s'a făcut partea sa, luând pe deplin în considerare cuvântul scris al lui Dumnezeu, atunci el privește la Dumnezeu pentru îndrumare sau conducere. Dacă planurile sale merg în deplin acord cu Biblia așa după cum el o înțelege, atunci, fără îndoielă, Domnul Dumnezeu îl va conduce pe calea pe care el a plănușit cu aprobarea divină. W. 1. 1.

4 Februarie
De aceea ne și silim să-l fim plăcuți, fie că rămânem acasă, fie că suntem departe de casă. — 2 Cor. 5:9.

Pavel zicea că el însuși era „acasă în trup” și, de aceea, absent sau „departe dela Domnul”, ceea ce nu înseamnă de loc că el ar fi fost într-o stare spirituală fără grijă și indiferență întrucât ar fi fost preocupat de afecțiunile sale în legătură cu lucruri de aici de jos, privind la aceste lucruri trecătoare. Întrucât carne și sânge nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu, în consecință creștinii, atât timp cât trăiesc în carne pe pământ, ei nu locuiesc împreună cu Christos Isus la dreapta lui Dumnezeu. Ei sunt separați de El; și mărgirile ochilor lor de carne, fac necesar pentru ei să privească la El cu ochii credinței. Când se unea cu Domnul Isus în cer, ei nu-și vor lua cu ei trupurile lor umane, fiind

înviați din morți ca creaturi spirituale, îmbrăcați cu nemurire și neputrezire. De aceea, ei sunt hotărâți să caute favoarea lui Dumnezeu și să placă lui Christos Isus. W 15. 4.

5 Februarie
Domnul a privit cu plăcere spre Abel. — Gen. 4. 4.

Jertfa lui Abel pentru Domnul era una din cele dintâi roade ale turmei sale de oi. Fiind adusă junghiată, ea arăta și mărturie că el era păcătos și avea nevoie de o jertfă curățitoare de păcat, precum și că el avea credință că Dumnezeu se va îngriji, la timpul hotărât, de o asemenea jertfă dela femeia Sa. Jertfa aleasă de Abel era o exprimare a mulțumirii sale lui Dumnezeu pentru privilegiul de a trăi și de a avea speranță într-o viitoare eliberare din păcat și efectele lui. Jertfa sa arăta, de asemenea, că el nu aproba rebeliunea părinților săi împotriva lui Dumnezeu în Eden și că el recunoștea pe Iehova Dumnezeu ca Suveranul universal precum și ca Legiuitorul și Judecătorul legal. Jertfa moartă pe altar prezenta că Abel căuta pe Dumnezeu și se consacrara din iubire lui Dumnezeu în deplină credință că El există și că este un Răscălător drept. Astfel, Abel furniză pentru omenire cea dintâi formă a adevăratei și acceptabilei închinări lui Dumnezeu. W 15. 2.

6 Februarie
Că mă pot espri cu trupul meu, și-l tin în stăpânire ca nu cumva, după ce am propovăduit altora, eu însuși să fiu lepădat. — 1 Cor. 9:27.

După ce făcuse o dare de seamă despre lucrarea misiionară și de predicare năntrecută de nictun alt apostol, dacă Pavel ar fi cerat atunci și ar fi făcut îngăduințe trupului său plăcându-și și după carne, aceasta ar fi pricinuit ca el să fie aruncat afară, să fie lepădat. El ar fi pierdut premiul din mâna lui Dumnezeu. El nu se amăgea pe sine însuși cugetând că ar putea întrebuinta ziua obișnuită de lucru la predicare în public și din casă în casă și după aceea, în timp de recreație, sau în relațiile sale strict particulare, el ar putea merge pe calea acestei lumi. Acea cale este nedreaptă, și Pavel își ținea în mod continuu înaintea ochilor, dimineața, la amiază și seara, că el trebuie să stea de partea dreptății, și aceasta atât în relațiile sale particulare, cât și în cele publice. Desi în mijlocul lumii, el nu se făcu pe sine o parte din ea, sau să se laze atras de dăile ei. El făcea aceasta întrucât nu-și făcuse această lume prietenul său. W 1. 9.

7 Februarie
La lege și la mărturie! Căci dacă nu vor vorbi așa, nu vor mai răsări zerile pentru poporul acesta. — Isa. 8:20.

Martorii lui Iehova nu vor schimba mesajul lor dat de Dumnezeu de teamă sau favoare. În mijlocul acestui fel de superioritate din cauza că sunt în mod vădit arătați de a nu fi din această lume și conspirația ei, ei nu vor opri dela popor „toate sfaturile lui Dumnezeu”. Ei vor îndruma pe popor în mod neschimbător la legea și la mărturie pe care Iehova a încredințat-o în grija lor. Nu există nicio lumină a zilei noi și dreptății în vreun alt mesaj, și nu există nicio siguranță în vreun alt domn sau conducere în mijlocul „acestei” conspirații mondiale. Creștinătatea s'a dovedit a fi o prietenă a acestei lumi. În displăcerea Sa față de ea, Iehova Dumnezeu reținu dela ea mesajul Său profetic și învătătura Sa, și nicio lumină nu strălucește prin organizaținea creștinătății. El a dat legea Sa și mărturia Sa martorilor Săi credincioși. W 15. 10.

8 Februarie
Și adevărul lui Iehova ține în vecl. — Ps. 117:2.
A. S. V.

Acesta este dat ca un motiv puternic pentru unire în lauda Domnului Dumnezeu. Înainte de a spune un asemenea lucru despre adevărul lui Iehova, psalmistul avea o perioadă de cel puțin o mie de ani mapoia sa timp care dovedise veracitatea (credincioșia) cuvântului vorbit și scris al lui Dumnezeu, dar, în ciuda scurgerii aceluși timp, cuvântul Său se dovedi a fi adevărat ca adevăr neschimbător. Faptele istorice de pe vremea psalmistului dovedeau că Iehova înviază cuvântul Său, împlinindu-l și stabilindu-l prin aceasta ca adevăr, spre a fi consultat de toate generațiile viitoare. Veracitatea